

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 9, ÅRGÅNG 3

VÅREN 2014 (65 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidning, som härmed offentliggör sitt nionde nummer. Detta publiceras den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul och vårnummer. Detta nummer blir det tredje vårnumret sedan begynnelsen, och med detta firar vår nättidskrift sin tvåårsdag. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande sommarnumret skall utkomma den 21 juni 2014, år 65 i aquariusepoken, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidning är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

Nyheter på våra hemsidor

Red. har glädjen meddela att *Livskunskap Fyra* av Henry T. Laurency nu föreligger i fullständig översättning till engelska, *Knowledge of Life Four*, på Förlagsstiftelsens officiella hemsida (www.laurency.com), engelska avdelningen. Därmed är sju av Laurencys på svenska hittills utgivna böcker fullständigt översatta till engelska. Återstår alltså numera endast en bok att översätta, *Livskunskap Fem*. Tre av de i denna bok ingående 23 uppsatserna finns dock redan i engelsk översättning och publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, nämligen *Vägen till kunskapen och enheten*, *En effektivitetsfilosofi* och *Svarta logen*. När detta skrivs är arbetet på att översätta de kvarvarande texterna i *Livskunskap Fem* i gång.

Arbetet med att översätta Laurencys *Kunskapen om verkligheten* till franska har nu avkastat en första fullständig text, nämligen den inledande och viktigaste uppsatsen, *Verklighetsproblemen, del ett*. Den franska titeln är *Les Problèmes de la Réalité, 1ère partie*. Arbetet är frukten av vår franska översättarinna, ML:s, osparda möda och nit. Eftersom översättningen utgått från engelska översättningen och inte från svenska originalet av KOV, har red.:s uppgift bestått i att hjälpa ML att uppnå den trohet mot originalet, som annars hade varit så gott som omöjlig vid ett dylikt förfarande. ML är nu ivrig att fortsätta med den därefter följande delen av KOV, *Verklighetsproblemen, del två*. I samband med detta arbete att översätta KOV och det tidigare arbetet med att översätta *De vises sten* till franska har red. sammanställt både en svensk-fransk och en engelsk-fransk lista över de viktigaste termer Laurency använder. Den

franska versionen av *Verklighetsproblemen, del ett* finns nu publicerad på vår hemsida www.hylozoik.se, franska avdelningen. Givetvis skall den publiceras även på Förlagsstiftelsens officiella hemsida. De båda nämnda ordlistorna finns på www.hylozoik.se, både svenska och franska avdelningarna.

Sedan julnumret 2013 har ytterligare två delar i serien *Lärjungens väg* publicerats på www.hylozoik.se, nämligen del åtta och del nio. Därmed återstår bara tre delar att publicera – del tio, elva och tolv, varav del tio och del elva fortsätter den hylozoiska parafrasen av och kommentaren till *A Treatise on White Magic* av Alice A. Bailey och D.K. och del tolv, som alltså är den sista delen, är en sammanfattande betraktelse över hela verket.

Boken *Kosmisk intelligens*, också den en hylozoisk parafras och kommentar till ett verk av Alice A. Bailey och D.K., nämligen *A Treatise on Cosmic Fire*, har alldeles nyligen genomgått en textrevision, varvid många smärre och några större fel rättats. Motsvarande gäller den engelska texten, *Cosmic Intelligence*. I samband därmed ersätts de på www.hylozoik.se tidigare publicerade texterna i frontpage-format (kännetecknat av icke så läsvänliga långa rader) med det betydligt läsvänligare, boktextmässiga Adobe-formatet.

Också på systerhemsidan www.veidos.se finns nyheter att notera. René Guénons bok *Le Règne de la Quantité et les Signes des Temps* har sedan 2011 funnits publicerad på www.veidos.se i fullständig översättning till svenska, *Kvantitetens herravälde och tidens tecken*, men tyvärr endast i frontpage-formatet. Nu har texten gjorts om till Adobe-formatet och finns framställd dels löpande som en hel bok, dels med varje kapitel för sig. Kevin MacDonalds bok *Kritikkulturen* har likaledes fått texten omgjord till Adobe-formatet för bekvämare läsning. Red. har sig bekant att också dessa längre texter han publicerar på www.veidos.se är flitigt lästa både enskilt och i olika studiegrupper som uppstått, senast till exempel en studiegrupp just för MacDonalds bok.

Det är utmärkt att studerande läser böcker gemensamt i grupper, en företeelse som glädjande nog tydligt breder ut sig. Gruppkraften främjar inte bara kamratskapet utan också förståelsen av det ämne gruppen studerar. Gruppen är nya tidsålderns studie- och arbetsform. Genom diskussioner i god anda kan deltagarna tillsammans nå klarhet om sådant de var för sig inte hade förstått lika bra.

En ytterligare nyhet på www.veidos.se är berättelsen *Om försvunna människor* av Jack Finney, publicerad under rubriken Skönlitterärt. Stort tack till CK i Skövde som skrev in denna text åt oss. De skönlitterära texterna är valda med en viss omsorg att belysa vissa esoteriska ideer. Till exempel handlar novellen *Om försvunna människor* bland annat om nödvändigheten av att inte missa det unika tillfället när det bjuds, eftersom det inte kommer åter.

Frågor av studerande

AK på Lidingö frågar om den datering i enlighet med den esoteriska tideräkningen som tillämpas i DPK, alltså att borgerliga tideräkningens år 2014 är år 65 i aquariusepoken och undrar om året esoteriskt sett börjar vid vårdagjämningen och vi därför borde räkna år 64 in i år 2014 fram till vårdagjämningen.

Svar: Det är en alldeles riktig iakttagelse AK gjort. Esoteriskt sett börjar år 65 egentligen vid vårdagjämningen, och det är något vi inte skall vara ovetande om. Men samtidigt skulle det i rådande läge, när så få människor vet om den esoteriska tideräkningen, ställa till onödiga svårigheter, också för övergången till denna, att söka genomföra den helt konsekvent redan nu. Det förutses att en dylik övergång får göras i flera steg, varav det viktigaste i början är att vänja folk av med att tänka enligt den kristna erans ("efter Kristus" och "före Kristus") fiktiva tidangivelser. I början av denna planmässiga övergång är det därför alldeles tillräckligt att bara byta ut årtalen, såsom vi gör här i DPK. Först i ett senare skede, när det esoteriska synsättet är förhärskande i mänskligheten, får hela kalendern justeras om enligt dagjämningarna och solstånden. Det är svårt att tänka sig att något vore vunnet med att gå dessa händelser i förväg.

LA i Järfälla har inkommit med ett antal frågor, närmast föranledda av uppsatsen *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder* (OPA).

1. Önskar förtydligande av skillnaden mellan kunskap och vetenskap.

Svar: Vetenskap är blotta kännedomen om någots existens och kanske ytterligare några elementära fakta, men kunskap omfattar vanligen många fler fakta om detta något, egentligen så många fakta att de utgör ett system, så att skolad mentalmedvetenhet kan dra riktiga slutsatser av dem. Till exempel kan människor utan esoterisk kunskap ha vetenskap om allehanda överfysiska fenomen, det vill säga veta om deras existens, men samtidigt sakna kunskap om deras natur, orsaker, betydelse och så vidare.

2. ”Kausaljaget når allvetenhet i människans världar. 46-jaget är ett med allt levande, har gemensam och delad medvetenhet med allt liv inom planeten, ett tillstånd kallat enhet eller kärlek–visdom. 45-jaget vidgar detta tillstånd till solsystemet och når dessutom allmakt i människans världar (47–49). Såsom andrajag har monaden därmed löst det isolerade första-jagets alla problem: okunnigheten, lidandet, isoleringen, kraft- och viljelösheten.” OPA 3.4.18

Monaden når allvetenhet. Vad menas? När monaden förvärvat de egenskaper och förmågor som sammanfattas med orden ”vilja, veta, våga, tåga”, har den nått en sådan styrka i sitt handlande att dess förmåga att materialisera blir oundviklig. Att nå allvetenhet, betyder det då att ett av dessa element har fulländats, att monaden vet men dess kraft att omsätta praktiskt inte utvecklats lika långt till fullo?

Svar: ”Kausalmedvetenhet är subjektivt intuition, upplevelse av kausalideerna, och ger möjlighet till objektivt studium av fysiska, emotionala och mentala världarna och allvetenhet i dessa världar.

För kausalmedvetenheten finns i planethänseende (mänskliga världarna 47–49) intet avstånd och ingen förgången tid. Kausaljaget kan studera alla sina föregående liv såsom mänskliga, kan på egen hand snabbt tillägna sig erforderliga fakta för begripande av alla företeelser i mänskliga världarna, inom en timma (i 47:1) mer än mest effektivt arbetande mentaltänkande hinner med på hundra år. Fiktionser äro uteslutna.” KOV 1.20.9,10

”Allvetenhet betyder icke, att individen vet allting om allt, utan äger förmågan att vid behov snabbt taga reda på allt han önskar veta i sina världar, oberoende av rum och förfluten tid.” KOV 1.35.8

Allvetenhet är en relativ förmåga, eftersom detta ”allt” som den omfattar kan vara större eller mindre: en värld, en planet med flera världar, solsystemet, en grupp solsystem och så vidare. Man kan därför säga att kausalmedvetenheten är lägsta slaget av allvetenhet.

3. Vad menas med att ”aktivera den emotionala attraktionsmedvetenheten”? Är det att aktivera det högre emotionala, att nå insikt om alltings ofrånkomliga samband, att inkludera, att se det sanna, det goda och det sköna? Hur kan detta beskrivas och hur kan man arbeta med detta?

Svar: Det viktigaste att förstå beträffande aktiveringen av emotionala attraktionsmedvetenheten är dess ändamål. Detta högre eller attraherande emotionala existerar inte som ett självändamål, utan dess viktigaste funktion är att vara ett medel för kontakten med dels det högre kausala, 47:2 (inte det lägre kausala, 47:3, ty det nås genom det högre mentala, 47:5 och 47:4), dels det lägsta essentiala, 46:7, lägsta slaget av enhetsmedvetenhet. Detta är det emotionalas enda existensberättigande i esoterisk mening: att bli en så klar spegel som möjligt för det nämnda kausala och essentiala. För att detta skall bli möjligt måste individen från det emotionala skala av eller bränna bort ”allt” (99 procent) av egoism och egocentricitet, ”allt”

själviskt och jagiskt, ”all” illusionism, allt separativt begär, så att nästan bara den rena handlingspådrivande emotionalenergin är kvar plus den del av medvetenhetsapekten som är emotionalfantasins längtan efter ingående i enheten, ”föreningen med gud”, för att egentligen offra även detta för förmånen, gåvan, att få tjäna medväsendena, paradoxalt uttryckt: ”offra enheten för enhetens skull”. Hur detta uppnås i praktisk mening är det svåra, är självförverkligandets hemlighet, som inte kan läras ut eller studeras i teorin, utan är något som var och en måste förverkliga sig fram till. Så mycket kan sägas att den snabbaste, effektivaste vägen är att lära sig en obetingad, fullkomlig likgiltighet för förstajagets alla önskningar och begär, alla krav och lidanden, fullkomlig oberördhet för det hat och den fientlighet andra utsätter en för, aldrig ens i tysthet önska ”svara med samma mynt”, ge igen, hämnas, triumfera, utan förhålla sig absolut likgiltig för detta nödvändiga lidande.

4. ”Lärjungarna behöver även iakttaga sina egna automatiska antaganden och sedan antagandena bakom antagandena.” OPA 2.3.9 Närmare klagörande med exempel önskas.

Svar: Det citerade hör närmast ihop med anvisningarna ifråga om en av de centrala aktiveringsmetoderna, nämligen själviakttagelsen. Det viktigaste temat i själviakttagelsen är att lära sig uppfatta skillnaden mellan av jaget (monaden) riktad uppmärksamhet och ”allt det andra”, som ”bara händer i en och omkring en”. ”Allt det andra” kan vi kalla höljesautomatiken, alltså eter-, emotional- och mentalhöljernas automatiska och mekaniska aktiviteter. Allt som inte är av jaget eller monaden riktad uppmärksamhet, jagets eller monadens avsiktliga medvetenhetsaktivitet, är höljernas automatiska och mekaniska aktivitet; inte ”jag känner” utan ”det känner i mig” osv. När man väl lärt sig uppfatta denna skillnad, vilket sker bara efter långvarig och systematisk själviakttagelse, har man insett att det mesta som sker ”i en och omkring en” är detta mekaniska och automatiska som jaget, monaden, inte har någon aktiv del i. Härnäst handlar det om att iakttaga och uppfatta vad all denna mekaniska och automatiska aktivitet ägnar sig åt. Och då finner man att en mycket stor del utgöres just av automatiska antaganden, mekaniska slutsatser, vanligen om sådana ting som vi inte vet något om, ofta inte ens kan veta något om. Ett antagande bakom antaganden är till exempel föreställningen att vi i allmänhet kan veta eller förstå orsaker, när sanningen tvärtom är den att vi så gott som aldrig kan göra detta. En annan kategori av antagande bakom antaganden är föreställningen att antingen alla människor eller inga kan eller bör veta något visst – vi kan kalla detta för ”jämlighetskomplexet”. Ett exempel gavs i VODV 2.9.29. Annars gäller att den som dagligen övar själviakttagelse, snart har en rik egen exempelsamling.

5. Att den essentiala kärleken (som är enhet, inbegripande, altruistisk) är motsatsen till de emotionala illusionerna kan förstås på ett plan, och att fiktioner och illusioner genomskådas och upplöses i det kausala. Kan man beskriva mer på vilket sätt som den essentiala visdomen är raka motsatsen till de mentala fiktionerna. (OPA 4.3.1)

Svar: Det essentiala är visdom därför att det medför essentialjagets (46-jagets) medvetenhetsgemenskap med alla andra essentialjag inom inte bara vårt klot utan hela sjuklotet. Och medvetenhetsgemenskap betyder, bland mycket annat, att dessa andra jags alla gjorda erfarenheter, alla minnen står till jagets förfogande så snart de efterfrågas och lika klart uppfattade som om de vore egna erfarenheter och egna minnen. Därtill kan 46-jaget genom den egna medvetenhetens ettvarande med all lägre medvetenhet – alla väsens medvetenhet i kausalmental-, emotional- och fysiska världarna inom sjuklotet – fullkomligt förstå alla dessa väsen i deras egenart, deras problem och strävanden, motiv för handlandet osv. rent av mycket bättre än de själva, eftersom deras dags-, under- och övermedvetenhet för 46-jaget är fullständigt klarlagda. Detta är visdomen: kunskap, insikt och förståelse genom medvetenhetens gemen-

skap. Ställ nu mot denna visdom mentalmedvetenhetens ynka resurser: teologins, filosofins och vetenskapens hypoteser (läs: gissningar), teorier, fiktioner, konstruktioner, idiologier, tankefel, falska slutledningar, när till och med kausalmedvetenhetens ofelbara verklighetskunskap för 46-jaget likväl ter sig som inskränkt och nästan blind för det väsentliga!

6. Att emotionalhöljet och mentalhöljet är opålitliga och inte kan utföra ens de enklaste uppgifter utan avbrott utan långvarig träning har jag kunnat iaktta, men organismen torde vara mer pålitlig än dessa opålitliga höljen. Vad menas här med organismens opålitlighet?

Svar: Det är mycket som ingår i vad som kan kallas organismens opålitlighet. Visserligen möjliggör organismen medvetenhet i fysiska världen och är det enda av människans hölje som gör det för alla dem som inte har lyckats förvärva medvetenhet i sitt fysisk-eteriska hölje. Men samtidigt är medvetenheten i organismen oerhört begränsad; den omfattar bara de fem sinnena, och det finns ju många vibrationsserier eller frekvenser också inom det grovfysiska, som ligger bortom sinnenas räckvidd. Det är oerhört mycket av emotionalhöljets och mentalhöljets medvetenhet som organiska hjärnan aldrig uppfattar; eterhöljets centra uppfattar mycket mer av detta emotionala och mentala, men hjärnan saknar i mycket stor utsträckning förmågan att taga emot också från det i frekvenshänseende närliggande eterhöljet. Organismen måste regelbundet sova, något som aggregathöljena (eterhöljet och högre) inte behöver. Den har en mycket kort livslängd. Hos de eteriska människoraserna (som inte har eller ens behöver ha organism) är individens livslängd c:a 30 000 år, alltså c:a 400 gånger längre.

7. ”Ljus är självmedvetenhetens och gruppmedvetenhetens materia.” (OPA 4.3.18) Är då ljus (vilket innefattar de tre aspekterna): 1) etermateria 49:1-4; 2) självmedvetenhetens materia = 47:1-3, det kausala; 3) gruppmedvetenhetens materia = 46:1-7, det essentiala; vad är då 4) 45:1-7, det superessentiala?

Svar: Andrajagets tre huvudsakliga slag av medvetenhet är kausalmedvetenhet (47:1), essentialmedvetenhet (46:1-7) och superessentialmedvetenhet (45:4-7). Dessa tre innebär i tur och ordning en stegring, intensifiering, vilken mycket enkelt och schematiskt kan beskrivas så att kausalmedvetenhet innebär permanent självmedvetenhet och objektiv medvetenhet i människans tre världar (47–49); essentialmedvetenhet permanent självmedvetenhet och objektiv medvetenhet i de fyra lägsta världarna (46–49) med samtidig gruppmedvetenhet, som vidgar sig med varje högre molekylarslag (46:7, 46:6, 46:5 etc.); superessentialmedvetenhet en fortsättning av alla dessa förmågor i en ännu högre värld (45) med ännu vidare gruppmedvetenhet, inte längre begränsad till den egna planeten som 46-medvetenheten var, utan sträckande sig ut i hela solsystemet, till två ytterligare planeter, varvid samtidigt 45-materiens energi- eller viljeaspekt erövrar så att 45-jaget blir allsmäktig i åtminstone de tre lägsta världarna (47–49).

8 ”I ljustekniken hör visualiseringen uteslutande till det nedåt- och utåtriktade arbetet, som individen leder från det mentala via det emotionala till det fysiska, inte till det uppåt- och inåtriktade, som individen leder från det mentala till det kausala.” Menas här med ”uppåtriktade” högre medvetenhetsnivå och med ”inåtriktade” att närma sig den innersta kärnan, monaden? Kan vi få en vidare förklaring?

Svar: Det är alldeles riktigt att med det ”uppåtriktade arbetet” menas individens arbete att nå högre slag av medvetenhet. Med det ”inåtriktade arbetet” menas däremot inte ”att närma sig den innersta kärnan, monaden”. Det vore att hemfalla åt det vilseledande teosofiska synsättet enligt vilket monaden är något slags högre jag som individen måste söka i högre världar, så att man med fog måste fråga vem det är som söker. Laurency: ”Många som

studerat teosofiska litteraturen ha förgäves letat efter "jaget", undrande var det håller hus. De veta med sig själva, att de äro "jag", men hos teosoferna är jaget alltid något annat och någon annanstans. Teosoferna tyckas sakna förståelse för att jaget är en uratom, att jaget är monaden, att jaget är individen och att jaget är personligheten, att jaget är centrat i lägsta triaden. De tyckas anse, att jaget (som de kalla "egot") är centrat i större kausalhöljet och icke följer med det lägre, inkarnerande kausalhöljet (triadhöljet, "personligheten"). De ha även hänfört "jaget" till tredjetriaden, som de kalla "monaden" (grekiska för enhet), utan förståelse för, att jaget-monaden är en enhet, en odelbar uratom, och icke tre, flera eller många." I hylozoiken är individen alltid jaget och jaget alltid monaden, så länge individen är medveten om sig själv och icke identifierar jaget med tillfälliga höljesmedvetenheter. Och detta jag, denna innersta kärna, kan inte finnas utanför jaget självt. Det "inåtriktade" arbetet betyder de successivt allt högre medvetenhetsslag som jaget, monaden, erövrar, gör till sina. För människans vidkommande betyder det närmast de medvetenhetsslag som blir möjliga, när monaden förmår ingå i kausalcentret och vara självmedveten däri.

VK i Gävle har skickat oss tre frågor:

1. I L5 16.20 står: "Homosexualitet beror på antingen förvärvad tendens i föregående liv eller en lång obruten serie inkarnationer av samma kön med naturligt dragning till motsatta könet, som i nya inkarnationen vid ändring av könet består, eller nyfikenhet, modeefterrapning etc."

Utgör utlevd homosexualitet i sig brott mot Lagen? Om en aspirant har dragning till samma kön p.g.a. tendens eller naturlig dragning från tidigare liv, bör han göra något åt det, dvs. utgör det hinder för lärjungaskap?

Svar: Utövad homosexualitet utgör brott mot flera lagar, däribland de lagar som avser organismens hälsa och etercentrens rätta funktion, och grupper av människor har vid flera tillfällen både i det avlägset förflutna och i nyare tider fått betala priset för dylika överträdelser. Dylik homosexualitet utgör även brott mot utvecklingslagen i samma mån som den hindrar individers uppstigande. Sålänge dessa står på ett så lågt stadium att de inte kan förstå medvetenhetsutvecklingens betydelse och inte bryr sig om att utveckla medvetandet, kanske homosexualitet är en likgiltig sak från just denna synpunkt betraktad. Men för aspiranter på lärjungaskapet gäller utvecklingslagen med full kraft. Med förvänd sexualitet hindrar de sin egen medvetenhetsutveckling, eftersom uppmärksamheten hålls kvar i sakralcentret i stället för höjas till högre centra (över diafragman befintliga).

Homosexualitet är för sakralcentret vad mental förvirring (defekt eller formativt tänkande, felslagen förståelse) är för högre centra (strup-, pann- och hjässcentra). Givetvis finns individuellt olika grader av intensitet i detta: olika grader av lindrigare eller svårare perversion eller felvändning i sakralcentret, liksom det finns individuellt olika grader av förvirring i högre centra: från vanligt och vardagligt mekaniskt feltänkande eller ljugande hos den stora massan via hyllande av lögnidiologier hos "intellektuella" till fullt utbrutet vansinne hos ett mindre antal.

Esoterikstuderande eller aspiranter på lärjungaskap varnas klart och tydligt för att "leka med elden". Esoteriker skall inte avsiktligt arbeta med sakralcentrets energier, men i detta centrumets oavsiktliga funktion måste energierna vara fullkomligt sunda och riktiga. Varje slags avvikelse från det normala vad gäller dessa energier, varje slags experimenterande med dessa energier, blir ett hinder för uppstigandet. Detta är esoteriska lärares kategoriska besked till aspiranter. Otydlighet eller eftergivenhet på denna punkt är varken esoteriskt eller mänskligt sett riktig. Samtidigt visar äldre bröder kärleksfull förståelse för yngre felande bröder, söker på allt sätt vägleda och hjälpa dessa yngre ur personliga problem, har ett stort undseende med lidande bröders svagheter, förutsatt att dessa yngre är ärliga och bestämda i

sin vilja att övervinna problemen, inte söker fly undan ansvaret, urskulda, försköna eller bortförklara de egna misstagen och bristerna.

En esoteriskt bevandrad individ får taga fullt ansvar för eget handlande gentemot den egna organismen, det egna psyket, egna höljescentra osv. Detta ligger väsentligen inom den enskilda sfären, så att det inte angår utomstående. En helt annan situation uppstår, så snart två är inblandade i ömsesidig sexuell aktivitet. Om denna nämligen är felvänd, förstärker båda individerna det lägre som skall försvagas och försvagar också båda det högre som skall förstärkas, och inte bara var och en för sin egen person utan också för den andre. Om då en av de två har esoterisk kunskap och förståelse, så begår denne ett brott mot flera livslagar genom att förleda den andre, som inte har kunskapen, och därmed hämma och hindra denna monads uppstigande. Därmed inser vi att aktiv homosexualitet är ett hinder för lärjungaskapet. Det säger sig nog självt att inga esoteriska lärare vill ha på sitt samvete och ansvar att stärka människor i kunskap och vara, om sedan dessa individer missbrukar sin genom esoterisk träning undfångna ”psykiska och andliga” styrka till att leda okunniga medmänniskor på fel väg. Den dåliga sådden vill ingen lärare så.

Ingen antas till lärjunge som har alltför svår och hindrande dålig sådd kvar att skörda och givetvis inte heller någon som sår ny dålig sådd. Aspiranten måste göra sitt yttersta i arbetet på att utplåna gammal dålig sådd genom goda gärningar, gott arbete av olika slag för sina medväsen.

Aspiranter, som har tendenser till homosexualitet, uppmanas därför att arbeta bort dem. Detta gör de genom att ihärdigt och systematiskt vända bort uppmärksamheten från det icke-önskvärda och lägre till det önskvärda och högre. Detta är fullt möjligt på högre utvecklingsstadium och kan för individen ifråga utgöra ett prov som, när han väl bestått det, givit honom just den styrka han tidigare saknade men behövde för att kunna mottaga lärjungaskapet. Viljestyrka, förståelse, kunskap, insikt och först som sist: icke-identifiering. I esoteriken arbetar man alltid uppifrån och ner, börjar alltid med den högre mentala insikten och förståelsen. Ifråga om icke-identifiering tänker man: ”Jag är, men jag är icke denna lättja, detta dagdrömmeri.” ”Jag är, men jag är icke detta sexuella begär.” ”Jag är, men jag är icke denna oro, denna rädsla.” ”Jag är, men jag är icke denna behagsjuka, denna känslsamhet”. ”Jag är, men jag är icke detta formativa, mekaniska tänkande.” (Detta är exempel på icke-identifiering med de fem lägre höljescentrens mekaniska aktiviteter: bas-, sakral-, solarplexus-, hjärt- och strupcentren.)

Det finns en psyko-logisk lag (avsiktligt skrivet så, eftersom psyket har sin egen logik, och det är denna som här avses), som kan formuleras så: ”Jag kan inte vara det som jag iakttar. I samma ögonblick som jag iakttar det, blir detta, som jag iakttar, skilt ifrån mig, blir ett icke-jag.” Annorlunda uttryckt: ”Jag upphäver identifieringen med det.” Det är så man kan metodiskt och medvetet arbeta mot icke-önskvärda tillstånd, mekaniska yttringar i sina höljescentra.

2. ”’Namn och form’ är synonyma termer i esoteriska läran.” står i L2 4.23.4, i vilken behandlas esoteriska talesätt avseende rörelseaspekten och hänvisas till ”vibrationens lag”.

I vilken mån är en inkarnerad människas namn bestämmande på hennes liv, och har det i så fall någon nämnvärd betydelse, om hon skulle välja att byta namn t.ex. vid giftermål?

Svar: Jag skulle säga: I de allra flesta fall i en mycket liten mån om alls någon, eftersom föräldrar ger sina barn namn utan någon vetskap om dessa individers identitet såsom kausalväsen. Släktnamn har ännu mindre betydelse än personnamn. Släktnamnet är en modern företeelse, åtminstone i vår europeiska civilisation (en uppfinning av etruskerna). De gamle hade inga släktnamn, utan enbart personnamnet och fadersnamnet (exempelvis Pytagoras Mnesarchos’ son), liksom dagens islänningar. (Frågar man en islänning vad han heter, svarar han bara med förnamnet, ty han heter inte exempelvis Jónsson, utan han är Jónsson, det vill säga Jóns son.)

Det ställe som Du anför, L2 4.23.4, har inget närmare samband med vanlig mänsklig namngivning, utan avser medvetna väsens användande av ord och namn och (måste en pytagoré tillägga) siffertal. Skillnaden i verkan mellan medvetna och icke medvetna väsens användande av ord och namn är så stor att det i själva verket är två helt olika saker. Endast ytligt sett avser de två aktiviteterna något besläktat, endast däri att deras föremål är av samma slag: namn. Men det är en viktig esoterisk princip att det inte är handlingens (exempelvis studiets) föremål, som ensamt eller ens huvudsakligen höjer medvetenhetens nivå utan det är kvaliteten av den uppmärksamhet (graden av medvetenhet i denna), som skänkes handlingen.

3. Under rubriken Kollektivmedvetenheten i mänskligheten, L2 5.4.7 står att läsa följande: ”Varje nation har en ’själ’, bestående av ett större och ett mindre kausalhölje. Dessa två höljen bildas av de inkarnerande. I vanliga fall dras en kausalmolekyl (47:3) från inkarnerande individens mindre kausalhölje till nationshöljet. Individens är då liksom en tillfällig gäst hos nationen. Förälskar sig emellertid individen så i nationen, att han icke vill inkarnera i någon annan, så dras en mentalatom (47:1) till nationens större kausalhölje. Han blir då liksom en nationstyp med i regel utpräglade nationsdrag.”

Tillhör människan den ”själ” som hör till den nation hon är född i eller, om det är en annan, den hon lever i, eller kan det vara både-och? Påverkas denna tillhörighet på något sätt människor som har föräldrar födda i en annan nation än de själva? Innebär tillhörigheten till en nationssjäl förpliktelser för människan som hon inte bör undandra sig t.ex. genom flytt till annan nation?

Svar: Det är omöjligt att ge ett allmängiltigt svar på denna fråga, eftersom förhållandena är olika för olika individer beroende på dessas olika förutsättningar i form av utvecklingsstadium, skörd, öde, grupprelationer, grad av esoterisk insikt, i det förflutna och i det närvarande åtagna uppgifter etc. Var och en måste själv komma till klarhet om vad han är här för att göra, och det är i själva verket en av våra stora utmaningar, detta att bli klar över den egna uppgiften; och sedan, när man blivit klar över den, aldrig förlora den ur sikte. Gurdjieff: ”Allt är möjligt i den mån vi minns varför vi är här.”

Nationstillhörigheten, antingen den man är infödd i eller den man därefter kan ha förvärvat, har inte samma betydelse för esoteriker som för människor i gemen. Den kan nämligen vara både mindre och större än för människor i allmänhet. Vid en ytlig betraktelse synes detta som en paradox, men förståelsen kommer av insikt om skillnaden mellan omedveten underkastelse under mekaniskt verkande krafter och ett mera medvetet sätt att förhålla sig till ödesbestämda relationer inom sådana mänskliga kollektiv som nationer är. Ett förklarande resonemang, som nu följer, får upplösa den skenbara paradox som just framställdes.

Om esoteriska studie- och arbetsgrupper är sammansatta av individer tillhörande flera olika nationer eller etniska grupper, vilket ju ofta (för att inte säga oftast) är fallet, får individerna inte låta eventuella negativa mekaniska höljesreaktioner på verkliga eller inbillade nationella eller etniska olikheter uppstå. Esoteriken står ovanför det nationellt och etniskt betingade. Detta inses med vetskap om esoteriska fakta och en smula eftertanke. Nationerna är särskilt mäktiga inflytelsecentra i fysiska världen men även i emotionalvärlden (krig, internationella fotbolls-turneringar etc. är exempel på detta), och även de olika nationella språken delar upp mänskligheten i dessa båda världar. Däremot är redan i mentalvärlden denna uppdelning utplånad. Där finns inte de nationella språken utan meddelar sig individerna telepatiskt genom de egenartade mentalformer som står över de olika språken. Mentala telepatin är alltså övernationell. Eftersom esoteriken och i synnerhet hylozoiken arbetar för mänsklighetens mentalisering och esoterikerna skall gå i spetsen för denna, inser man kanske att esoterikerna mer än att (på mekaniskt vis) särskilt tillhöra den eller den nationen har en egen gruppstillhörighet liksom ovanför de olika nationerna och etniciteterna – om man så vill en egen nation, ett eget *ethnos*.

En anmärkning till termen ”etnisk”, härledd från det grekiska ordet *ethnos*. Den snäva betydelse, man numera ger detta ord, hade varit främmande för ”de gamle”, de i kunskapsordnarna invigda. I sitt stora verk *Staten (Politeia)* använder Platon ordet *ethnos* snarare i betydelsen av ”kast”, det vill säga den av individens grad av utvecklad insikt och rättrådighet betingade klasstillhörigheten i den idealstat, vars huvuddrag han i denna dialog tecknar.

Därmed är inte sagt att esoteriker får vara likgiltiga för den egna (fysiska-emotionala) nationen och dess öde – antingen man därmed menar en nation de själva eller föräldrarna är födda in i eller också en nation de senare upptagits i. Alldeles tvärtom, som ovan antydde: esoteriken handlar om förståelse och insikt om ansvar – i själva verket är denna förståelses och denna insikts uppvaknande ett av tecknen på kausalmedvetenhetens första aktivering – och i det ödesbestämda ansvaret ingår även förpliktelse mot denna nation. Det handlar om förståelsen för det faktum att ju högre individen står på medvetenhetsutvecklingens skala, desto mindre (allmänt sett – men undantag saknas inte) är de viktiga händelserna i hans liv, de händelser som så att säga har ”gjort” honom, format honom till den han är eller synes vara, betingade av slumpen (varmed vi menar orsak-verkan-förhållanden som är från medvetenhetsutvecklingens synpunkt är likgiltiga) och desto mer betingade av ödet (varmed vi menar raka motsatsen till slumpen, det vill säga orsak-verkan-förhållanden som är avsedda att främja individens medvetenhetsutveckling). Esoterikerns grundinställning till allt detta är tacksamhet; tacksamhet för den ledning i livet han fått genom att ha fötts in eller upptagits i just den nationen, fått just de föräldrarna, syskonen, vännerna, lärarna, kamraterna etc. Och gentemot alla dessa har han just därför självklara förpliktelser. Den klarare förståelsen medför det större ansvaret. Hur han sedan i det konkreta, i praktiken, betalar igen, måste bli hans eget arbete att komma underfund med.

JH i Göteborg har skickat oss två frågor:

1. *Om felaktigt format magnetcentrum hos vissa individer.* Vår tid kännetecknas av en omfattande desorientering hos människorna gällande en verklig livs- och världsåskådning. Allt fler visar sig vara oemottagliga för högre verklighetsideer och sunt förnuft. Väldigt många sökare i vår omgivning är fast i den subjektivistiska filosofin, mystikerstadiets frossande i egna spekulativen, känslans begärsdrift och illusivitet. Hos många finns en avsaknad av verkligt sunt förnuft och förmåga till att uppfatta dualiteten i människans natur (förstajagets aktualitet och väsen, samt andrajagets potentialitet och möjlighet till växande). Man ställer inte heller de förnuftiga frågorna om livets mening och mål.

I vårt arbete på tre linjer möter vi människor, som i olika grad intresserar sig för djupare livsfrågor. För en esoteriker är det ett intressant och viktigt tillfälle att söka sprida kunskapen till mottagliga samt göra nyttiga och viktiga erfarenheter. En viktig fråga som gör sig gällande är hur vi kan verka för att utgöra en positiv och sund ingång till esoteriken och hylozoiken. Vilka hinder finns det hos individer med felaktigt utformat magnetcentrum? Vad kan det innebära ifråga om att tränga djupare in i esoterikstudier? Vad kan vi lära oss av detta?

Svar: Det är regel snarare än undantag att ”andliga sökare” inte är mogna för esoteriken eller hylozoiken. Den överväldigande majoriteten av dessa sökare befinner sig på mystikerstadiet, som ingår i emotionalstadiet, inte på mentalstadiet, där esoteriken och i synnerhet hylozoiken hör hemma.

Esoteriken upphör inte att vara esoterisk därför att den publicerats. I stort sett gäller att endast sådana individer, som i föregående liv varit invigda i en esoterisk kunskapsorden instiftad och ledd av lärare från planethierarkin, har omedelbar förståelse för esoteriken och väljer denna framför alla mystiska och kvasiesoteriska läror som nu vinner allt större utbredning.

Esoteriken och i synnerhet hylozoiken vädjar till sunnda förnuftet, till individens vilja att nå

kunskap, klarhet i livsfrågorna, önskan att få hjälp med att genomskåda illusioner och fiktioner, men dylika behov känner individen inte av på allvar förrän han nått humanitetsstadiet, högre mentalstadiet, och de utgör undantagen bland de ”andliga sökarna”.

Vi kan verka för att hjälpa människor in i esoteriken och hylozoiken på ett positivt och sunt sätt genom att i allt framhålla balans och sunt förnuft: betona att teoretiska studiet av esoteriska världsåskådningen inte får innebära att det nödvändiga praktiska arbetet med självförverkligandet, medvetenhetsutvecklingen och tjänandet sätts åsido, betona att allt arbete i och med esoteriken måste vara grundligt och därmed måste ta den tid som det objektivt sett kräver, att med andra ord saken inte kan vara något hastverk, att man måste ”skynda långsamt”, att det handlar om att på något hundratal inkarnationer genomföra det som ”normalt” (hos människor som föga gör för egen och andras medvetenhetsutveckling) tar många tusen inkarnationer och att man därför måste ha mycket stort tålamod både med sig själv och andra. Insikten om att människor står på olika utvecklingsstadier måste medföra tolerans: insikten att man inte kan kräva att människor förstår sådant som hör till högre utvecklingsstadiers förståelse (esoteriskt uttryckt: förutsätter att ytterligare blad öppnats i dessa människors kausalcentrum, kallat ”själens lotusblomma”). Det är också viktigt, och det sammanhänger med denna absoluta tolerans, att man inte får tvinga på människor kunskapen, truga på dem den eller tjata om den. ”En vink är nog för den vise” skall vara mottot. Det räcker med att informera: ”Också detta finns. Kan det vara intressant för dig?”

Människor med ofullständigt eller felaktigt bildat magnetcentrum är legio och är en del av förklaringen på att det finns ganska många som fastnar för de många kvasiockulta rörelserna och läroren eller, om de ändå föredrar esoteriken, inte kan fördjupa sig i den utan blir kvar i en ytlig och därför felaktig uppfattning av den. Man måste förstå att magnetcentrum är ett ganska svagt redskap; det kan duga till att leda människor i kontakt med esoteriken men räcker sedan inte till som drivmotor för det verkliga esoteriska studiet, utan för att detta skall bli framgångsrikt måste monadens egen medvetenhet ta över. Glöm inte att magnetcentret är blott och bart ett centrum i höljena och därmed en mekanisk sak. Men esoterikens studium måste vara monadens, jagets, avsiktliga och sedan allt mer självmedvetna sak – annars stannar detta stadium på ytligaste nivå. Därför betonar man i allt riktigt studium individens ständiga arbete med sin egen medvetenhetsutveckling. I studiet av vanliga exoteriska vetenskaper – kemi, juridik, språk etc. – behövs inte samtidigt arbete med den egna medvetenhetsutvecklingen. Men i esoteriken är det absolut oundgängligt. ”Det finns ingen enbart teoretisk esoterik.”

Vad vi kan lära av detta är att vi i kontakter med presumptiva esoterikstuderande måste noga beakta huruvida deras intresse visar den nödvändiga balansen mellan teoretiskt studium och praktiskt arbete med den egna medvetenheten. Man måste pröva människor genom att ställa frågor och genom att uppmana dem att själva ställa frågor. Av de svar och frågor man då får kan man lära mycket.

2. *Varför är det så svårt att i arbetets begynnelse åstadkomma ihållande själverinring?* Det är en stor skillnad i kvalitet mellan de mekaniska och till synes spontana ingångarna till självmedvetenhet å ena sidan och den avsiktliga ansträngningen att uppnå självmedvetenhet och själverinring å andra sidan. Att vara där under längre stunder, dagligen och återkommande. Det tycks uppstå särskilda kontaktytor med högre centra och för varje gång blir det något lättare. Var och en tycks behöva finna egna vägar som leder till detta högre tillstånd.

Svar: Frågan besvaras delvis i de texter av dr Nicoll som anföres nedan i PWs översättning. Därutöver kan man säga att ”medvetenhet kan skapas endast av medvetenhet” och inte av några mekaniska funktioner, vilket betyder att själverinringen, som är ett högre medvetenhets-tillstånd, inte kan åstadkommas genom ansträngningar i det emotionala eller mentala av de vanliga slagen, utan måste utgå från ett tillstånd som kvalitativt ligger högre än dessa.

Människan måste med sin medvetenhet befinna sig i de högsta, mest medvetna delarna av något av sina fyra högre centra, hjärt-, strup-, pann- eller hjässcentret, och hålla sig kvar där, och det kan hon bara genom att använda riktad uppmärksamhet, alltså av jaget självt riktad uppmärksamhet. Jaget är då närvarande, ett tillstånd som på människans lägre utvecklingsstadier är jämförelsevis sällsynt. I all esoterisk medvetenhetsträning är själva begynnelsen, första förutsättningen, att så ofta som möjligt och så länge som möjligt behålla riktad uppmärksamhet i dessa fyra högre centra. Att detta är så svårt i början beror på att det första initiativet, första steget i processen måste tagas i mentalmedvetenheten, måste vara en förnuftsansträngning, en avsiktlighet i tanken, och det är något som går emot människans alla mekaniska tendenser, förvärvade och förstärkta under tusentals inkarnationer. Ansträngningen kräver energi, mental energi, det energislåg som människan allmänt sett är minst övad i att använda. Långvarig övning med de rätta esoteriska metoderna är nödvändig.

Sedan, om övningar i själverinring skall leda till stunder av självmedvetenhet av kvalitativt högre slag (ty det finns många slag av själverinring och självmedvetenhet, och många av dem man erhåller i begynnelsen är av förhållandevis låg kvalitet – men också på begynnelsestadiet kan man ibland erhålla mycket starka och goda erfarenheter, och dem gäller det att ”gömma sitt hjärta” med särskild omsorg), måste man äga och vidareutveckla den rätta inställningen. Också om detta talar dr Nicoll i texterna nedan. Det handlar om den rätta inställningen av tacksamhet och vördnad mot ”det högre” i vidaste mening: planethierarkin, de äldre bröderna, lärarna och de äldre lärjungarna.

Man skall inte tala om de ”till synes spontana ingångarna till självmedvetenhet” såsom ”mekaniska”, ty det är endast för oss som dessa spontana impulser kan te sig mekaniska, i den meningen att de inte uppstått genom *vår* avsikt. Men de har uppstått genom *andras* avsikt, och dessa ”andra” är kausaldevaer, alltså självmedvetna väsen, som utgör ”bladen” i kausalhöljets centrum. Dessa kausaldevaer sänder då och då ut sina impulser i hopp om att människomonaden visar sig mottaglig för dem.

MG i Skogås undrar vad det var för upplysning som Buddha sägs ha nått.

Svar: Den esoteriska skildringen av Gautama Buddhas liv och lära har ännu inte tillåtits för publicering, och de exoteriska skildringarna är inte sanningsenliga. Det enda med säkerhet oförfälskade, som är kvar exoteriskt av hans undervisning, är läran om de fyra ädla sanningarna och den ädla åttaledade vägen (denna är förklarad i den fjärde ädla sanningen). Se L1 9.43.7 I exoteriska framställningar sägs att det var under meditation som Buddha kom till insikt om dessa fyra ädla sanningar, och denna insikt kallas i västliga framställningar hans ”upplysning”. Dock är ordet ”upplysning” i detta sammanhang vilseledande, eftersom de ord som används på indiska språk (pali och sanskrit) inte betyder något som har med ljus att göra, utan i stället ”uppvaknande”, ”vakenhet”; ”buddha” betyder ”den vakne”. Men vakenhet är ju en allmän term för alla övernormala medvetenhetstillstånd – kausala, essentiala, superessentiala osv. – så det är en klen upplysning för esoterikstuderande som vill veta vilket medvetenhetstillstånd Gautama nådde just vid detta tillfälle och vilka han nådde senare under sitt liv kända liv. Men vi får nog, som sagt, vänta tills den sanna, esoteriska skildringen om hans liv och verk tillåts för publicering. Det får för närvarande räcka med den upplysningen (!) att han vid födelsen i egenskap av bodhisattva hade latent 43-medvetenhet och numera har minst 42-medvetenhet (om inte högre).

MP i italienska Parma har flera frågor om förhållandet mellan hylozoiken å ena sidan och Gurdjieffs och Ouspenskys undervisning, den så kallade fjärde vägen, å den andra. MP skriver:

En mycket betydelsefull del av hylozoiken är läran om reinkarnation och skördelagen. Dessa hänvisas det till väldigt ofta i hylozoiska litteraturen och utan dem skulle hypotesen inte hålla ihop. De förklarar ju väldigt mycket som annars vore helt oförklarligt.

I fjärde vägen är dessa läror obefintliga. Detta vållar oklarheter i mina studier. Jag märker att jag hela tiden har hylozoiken som referens, vilket innebär att jag inte alltid får ihop fjärde vägen med all den viktiga kunskap den förmedlar.

Eftersom det är dessa två läror som jag anser förklara verkligheten bäst (av dem jag tagit del av), vore det intressant om du kunde kommentera hur förhållningssättet bör vara vid studierna. Tror att det är många som har samma funderingar.

Svar: Gurdjieffs undervisning byggde på det han fått lära sig i en esoterisk skola, som hade grundats av pytagoreer på 300-talet fvt. Denna skola, som verkade i Afghanistan (fortfarande i början av 1900-talet men inte nu längre), hade bevarat många praktiskt viktiga läror rörande medvetandet och dess metodiska utveckling, vilket förvisso var huvudintresset i de gamla skolorna, och dessa läror delgavs också lägre graders invigda. Världsåskådningen var emellertid inte så exakt utformad för lägre graders invigda, och det förekom att dessa lägre invigda sökte komplettera den undervisning de fått med egna spekulationer, som ju alltid leder vilse. Mitt råd är därför att studera fjärde vägens lära först efter att ha bemästrat det hylozoiska systemet åtminstone i dess huvuddrag och sedan använda hylozoiken som rättesnöre, "rättningsmall", för studiet av fjärde vägen. Samma förfarande skall givetvis tillämpas vid studiet av andra esoteriska läror, också dem som mer direkt utgått från lärjungar till planethierarkin, till exempel Alice A. Baileys undervisning, ty också i sådana finns brister som beror på lärjungarnas missuppfattning och ofullständiga kunskap. Hylozoiken är och förblir länge än det mest fullkomliga esoteriska system som hittills fått publiceras.

MP: Enligt hylozoiken har alla medvetenhetstillstånd även en energi- och materieaspekt. Hur kan då fjärde vägen lära att negativa känslor inte har någon naturlig plats i människan? De är ju lika verkliga som andra känslor – eller annorlunda uttryckt – de finns ju i emotional-materien. Då blir följdfrågan: Vad motsvarar i hylozoiken fjärde vägens olika centra och deras inbördes uppdelning?"

Svar: Det är riktigt också enligt hylozoiken att negativa känslor inte har någon naturlig plats i människan. *Förklaringen* 12.2.25: "Den negativa, hatiska emotionaliteten har varit något okänt och svårfattligt för de invandrare från andra planeter, som kommit hit för att bistå mänskligheten i dess medvetenhetsutveckling." Hos andra planeters människor är det lägre emotionala, alltså 48:5-7, inte negativa känslor, utan bara lägre eller grövre slags känslor, känslor inriktade mot förstajaget, medan 48:2-4 är högre slags känslor, riktade mot andrajaget. Även hos vår jordmänsklighet förekommer i de lägre emotionala molekylarslagen känslor eller rättare sagt begär som inte är negativa utan enbart "elementära", har med driftlivet att göra, och detta är det naturliga och rätta lägre emotionala, till skillnad från det negativa eller hatiska emotionala. Exempelvis finns i 48:7, i sitt rätta uttryck, den sexuella lusten mellan man och kvinna, så vi inser att detta är något natur- och lagenligt, nödvändigt (på nuvarande stadium) för släktets fortplantning.

Visst är negativa känslor verkliga och har en materiell grund, men det är inte detsamma som att de är naturliga, normala, lagenliga. Också sexuella perversioner, emotionalt vansinne och mentala fiktioner är verkliga i materiell mening, har sina respektive materieformer, men de är inte därför naturliga, normala, riktiga, lagenliga.

På fjärde vägen talas om fyra huvudsakliga centra hos den utvecklade människan: rörelsecentret, instinktcentret, känslocentret och tankecentret, vart och ett med tre delar enligt kvaliteten av den uppmärksamhet som förekommer i och genom centret ifråga. "Pusslet" kan i detta avseende inte läggas exakt mellan fjärde och vägen och hylozoiken, och det behövs heller inte, men i stort sett, dock med ofrånkomliga modifikationer, gäller att rörelsecentret är bascentret plus två lägre centra som sällan omnämns, instinktcentret är en sammanfattning av flera mindre centra som styr respektive fem fysiska sinnesfunktionerna, känslocentret i sina två lägre delar är solarplexuscentret och i sin högsta del hjärtcentret, tankecentret i sina lägre

delar strupcentret och i sin högsta del panncentret. Att ”pusslet” inte behöver läggas exakt skall förstås i den meningen att fjärde vägens lära om centren är praktiskt och funktionellt inriktad, beskriver dem så som vi alla kan uppfatta deras grundläggande funktioner men samtidigt begränsat till den vanliga människans problem, medan hylozoikens lära är mera teoretisk men i gengäld täckande även högre stadiers erfarenheter av centren.

MP: I Övningar, del två står det: ”Objektivera oro, rädsla och oklara negativa tillstånd”. MP hänvisar till att red. vid något tillfälle i detta sammanhang nämnt något som kallas ”energiomvandlingslådan” och ber om ytterligare information om denna.

Svar: Energiomvandlingslådan ingår i en övning, som har till ändamål att objektivera negativa känslor, såsom exempelvis rädsla. Man försätter sig (eller försätts av läraren) i ett annat funktionstillstånd än det vanliga, ett tillstånd, där det är betydligt lättare att arbeta med höljenas energier. I detta tillstånd visualiserar man att man ur sig själv avlägsnar en bestämd negativ känsla – i hylozoiken är ju alla känslor, all tankar materia – och håller den i sin hand som en substans som man iakttar och därefter placerar i en likaledes visualiserad låda gjord av ett mycket starkt och ogenomträngligt material. Därefter sluter man lådan och förpassar den utom synhåll. I en senare övning öppnar man lådan, tar fram den negativa känslan, iakttar den och ser hur försvagad den blivit (genom att ha skilts från en själv och genom objektiveringen berövats sin mesta styrka, vilken beror på identifieringen) och sedan avsiktligt förvandlar den med högre slags energi, som man riktar på den med ögonen. I hylozoiken förklaras detta med att negativa känslor hör till lägre emotionala molekyllag, vilka uppträder som grövre, mera sammansatta partiklar, medan positiva känslor hör till högre emotionala molekyllag, vilka föreligger som finare, mindre sammansatta partiklar. Dessa finare partiklar erhålls just genom sönderdelning av de grövre. Det handlar inte om att förinta något, ty allt detta är levande väsen, utan om att frigöra högre slags väsen (högre molekyllag), som är fångna i lägre slags former.

MP: Jag uppfattar det emotionala lidandet mer som en stark energi än en känsla. Den tar ju sig fysiskt uttryck också i form av fysiskt obehag. När denna energi gör sig påmind försöker jag göra en objektivering och det går ganska bra – jag känner energin utanför mig och förknippar den inte med någon känsla som t ex sorg besvikelse vrede etc. Det bara känns mycket starkt – och avtar sakteliga precis som du beskriver.

Jag försöker experimentera i detta tillstånd och har märkt att om jag börjar tänka på en känsla så förstärks den oerhört. Jag provar med olika känslor i 48: 5-7. Alla förstärks väldigt kraftigt.

Så här skriver du i Offerviljans långa tanke: ”Varje slags lidande kan förvandlas till positiv känsla, men endast om det förvandlas. Inget förvandlar sig självt till positiv känsla. Det måste förvandlas genom ansträngning och kunskap.” Är det då så att lidandet egentligen är ”ren” energi? Ju större lidande, ju mer förstärks det man fokuserar på? T.ex. besvikelse, avundsjuka etc. Är detta då svaret på hur man kan förvandla lidandet till en positiv känsla? Energi är ju energi – oavsett vad den påverkar. Eller med andra ord – kan man använda den energin för att förstärka positiva känslor också? I så fall – är det den kunskap du nämner i din t.ex. Om så är fallet – skulle du vilja förklara närmare hur det går till.

En annan oklar sak – du skriver: ”Vårt mesta lidande beror på identifiering, och om identifieringen försvinner, försvinner också vårt lidande.” Detta skulle ju innebära att om man kan undgå identifiering medför ju detta att man blir en smula ”immun” mot dålig skörd?? Men – sådd ska ju skördas – till sista kornet.

Svar: Ett hylozoiskt axiom beträffande tillvarons rörelse-, kraft- eller energiaspekt är: Det finns bara en enda kraft, urmateriens (urvarats) dynamiska energi (som Pytagoras kallade dynamis). Dynamis verkar i varje uratom (monad). Sedan finns det ytterligare 48 sätt för denna urkraft att verka i lika många lägre slag av atomer, lägre slag av atomiserad materia. Och inom solsystemen bildas av de sju lägsta atomslagen (43–49) ytterligare 42 molekyllar-

slag, vart och ett med sitt slag av rörelse, kraft eller energi. Energin är i och för sig själv icke lidande, smärta eller obehag, utan dessa negativa yttringar har nästan helt att göra med sovande monaders identifieringar. Dessa identifieringar förekommer enbart i emotional- och mentalmedvetenheten men är omöjliga i högre medvetenhet (kausal etc.). Därför förknippas lidandet med de energier som hör till dessa medvetenhetsslag. Dock finns inte lidandet i och för sig i dessa materier eller energier. Inte ens det lägsta emotionala, 48:7, behöver vara hat och vrede, utan kan, som sagt, vara sexuell lust, som är behaglig, inte skadar något medväsens och inte medför dålig sådd. Lidandet finns i identifieringen. Upplös identifieringen, och nittio procent av lidandet försvinner! Det är en mycket liten del av vårt lidande som är dålig skörd. Det mesta i det är självplågeri genom identifiering. ”Det vanliga är att vi tar skörden negativt. Därmed förvärrar vi verkan av skörden och sår ny dålig sådd. Människans lidande är visserligen självförvållat, men bara ungefär en tiondel av lidandet är dålig skörd. Resterande nio tiondelar kan skrivas på människans negativa sätt att möta den dåliga skörden: med sorg, oro, fruktan, depression, grämelse, hat, hämndlystnad och så vidare. Fantasin förstörar och fantasin låter oss uppleva lidandet många gånger om. På kulturstadiet vaknar människan till insikt om att hon måste lära sig medvetenhetskontroll, att medvetet styra tanke, känsla och fantasi. Därmed har hon upptäckt det effektivaste vapen som finns i kampen mot lidandet. Då kan hon lära sig att besegra det allra mesta lidandet.” *Förklaringen* 9.4.4

”Vad är motsvarigheten i hylozoiken till fjärde vägens olika ”skenjag”?

Svar: Laurency talar om ”robotar” och ”robotaktivitet”. Det är i stort sett detsamma som det som man på fjärde vägen kallar ”skenjag”. Och liksom man på fjärde vägen säger att skenjagen är det allra mesta av det människan kallar sin medvetenhet, så säger Laurency att människans mesta medvetenhet är robotaktivitet. På fjärde vägen säger man att även bästa slags medvetenhet i tankecentret, riktad uppmärksamhet i tankecentret, är mekanisk, även om den är den minst mekaniska mentalmedvetenheten. Likaså säger Laurency att ”aktiv medvetenhet utan jagmedvetenhet är robotaktivitet” (L2 5.1.19).

Hur väcker vi samvetet? Kan du ge något praktiskt exempel på det?

Svar: Samvetet är en annan sida av medvetenheten, och ett riktigt väckt samvete är en annan sida av självmedvetenheten. ”Medvetenhet kan skapas endast av medvetenhet” och ”samvete kan skapas bara av samvete”, det vill säga det måste hos människan ifråga redan finnas ett samvete, som är till viss del redan väckt, och hon måste ofta taga ledning av det för att få uppleva ytterligare stunder av samvete (ännu ett exempel på sanningen i Jeshus ord om ”åt den som har skall varda givet”). Grundregeln är att man inte får fly, när samvetet börjar visa sig, visar tecken på att vakna i ett bestämt tillfälle eller sammanhang, utan tvärtom välkomna det, hur ont det än gör i den falska personligheten. Att hejda sig när man är på väg att klandra någon annan människa är ett exempel; att då i stället mäta sig själv med samma mått, ärligt och uppriktigt, och finna att man inte håller det mått man så strängt dömer andra efter. Den förmåga som finner detta är samvetet; men saknar man samvetet eller sover det, så antingen blir det ingen måttagning alls eller utfaller den till ens egen fördel (Också här skall vi begrunda Jeshus ord, återgivna till exempel i Matteusevangeliet 7:2.) Detta är att vara rättvis, och det är därför att rättvisan eller rättrådigheten är en egenskap, och även förmåga, som ligger så nära högre medvetenhet (kausal och högre), som Platon krävde den hos de filosofer som också skulle vara de styrande i hans idealstat.

YC i Göteborg har en fråga om sådana vandrare från andra planeter som väljer att inkarnera på vår planet. Har dessa vandrare just en Augoeides från Venus som skyddsängel eller rör det sig någon annan typ av skyddsängel, då dessa vandrare inte kausaliserade här på denna planet?

Svar: Hur det exakt förhåller sig i alla enskilda fall kan jag inte säga, men den allmänna principen är i alla fall den att augoeider finns på alla planeter i vårt solsystem, där det också finns människor (om än inte i fysisk organism som vår planets människor), och att de har liknande funktioner som vår mänsklighets augoeider:

”Augoeiderna är verksamma på alla planeter och alltid i sina tre grupper. De anpassar dock sitt arbetssätt efter det utvecklingsstadium planetens mänsklighet nått och till planetväsendets skörd. De tre gruppernas arbete på Jorden kan studeras i *Den Hemliga Läran*. De tre grupperna bör betraktas ur sitt arbetes synvinkel. Detta arbete antyds med uttrycken: 1) de som vägrade att inkarnera, 2) de som implanterade (manas’ =) intelligensens gnista, 3) de som tog kroppar och formade typen. Den mellersta gruppen kan indelas i två grupper: 1) dem som implanterade intelligensens gnista och 2) dem som stimulerar och när anlaget hos de bästa typerna av djuriska människor.” *Kosmisk intelligens* 10.2.20

Ur dr Nicolls psykologiska kommentarer: Om själverinring

Det är nyttigt att göra en minnesanteckning i ens tänkande om vad praktiskt arbete innebär:

Det viktigaste slaget av arbete är själverinring. Man måste försöka minnas sig själv minst en gång per dag, och man måste göra det med avsikt. Allt annat arbete på en själv beror ytterst på själverinring. Bara en halv minuts arbete är nödvändigt, och även om det bara består i att stoppa tankar och att försöka slappna av, är det bättre än ingenting. *Tänk* inte på själverinring utan *gör* det. I början är det bäst att göra det vid en bestämd tidpunkt som man själv valt. Det första tecknet på att man har gjort rätt är att man har en tydlig känsla av inflöde av kraft, som om något öppnat sig inom en. Omedelbart när man känner detta, slutar man. Man måste sluta omedelbart och glömma det hela.

Ett annat slag av själverinring kallas att ”göra inre stopp”. Detta utför man i samband med själverinring, till exempel när man iakttar att man börjar tala på ett särskilt mekaniskt sätt eller om man retar sig på någon etc. Då gör man ett ”inre stopp”, som det kallas, men detta måste göras fullständigt, som om någonting klippts av. Det saknar betydelse, om det som man försökt stoppa kommer tillbaka senare.

Låt mig säga innan jag fortsätter att all själviakttagelse skall åtföljas av någon grad av själverinring. Att komma ihåg varför man iakttar sig själv och att känna närvaron av arbetet inom sig, medan man iakttar sig själv, är en viss nivå av själverinring. Nicoll, s. 38.

Vi fortsätter att tänka på själverinring men utför inte själva akten. Det är nödvändigt att stoppa kedjan av associationer varje dag. Detta kan göras med *inre stopp* dvs. att stoppa allt, alla tankar etc.

Detta är början av själverinring. Men de flesta fortsätter som sagt att *tänka* på själverinring, *gör* det dock aldrig. För att komma ihåg sig själv behöver man stoppa allting och lyfta sig själv in i en total tystnad och total förlust av all vanlig känsla av sig själv. Detta tar en viss tid att uppnå. Men de flesta kan inte avsätta en enda minut för att göra detta, eftersom de är slavar under sin maskinmässighet, som gör att de är bundna och klistrade till ett oupphörligt flöde av mekaniska tankar, negativa känslor, personliga köpslåenden etc. Detta är verkligen synd, särskilt idag, när vardagslivets yttre hypnotiska inverkan är så stark att människor till och med tänker sådana tankar som att kriget kommer att göra allting bättre, att man inte ger sig själv den första medvetenhetschocken. Hjälpen kan nå människan endast som resultat av denna chock.

Den kan inte nå henne i hennes personliga tankeflöde eller genom hennes problem och känslor. Hjälpen, som kommer från högre centra, kan inte nå andra gradens medvetenhet, den kan nå endast så långt som till tredje gradens medvetenhet. Idag, när många är hypnotiserade av kriget, finns mer kraft tillgänglig i världen än vanligt för dem som söker den, om de bara kan nå den. Men den kan inte nås med associationstänkande som håller kvar människan på samma nivå som om hon om och om igen sade: ”Jag måste hoppa” utan att inse att om hon

önskar nå en högre nivå måste hon verkligen hoppa. Det räcker inte att säga: ” Jag måste komma ihåg mig själv”. Man måste verkligen utföra akten själverinring. Nicoll, s. 90.

I undervisningen om arbetet ligger idén om bön mycket nära idén om själverinring, så nära att den ena inte går att skilja från den andra. Utan själverinring är bön omöjlig. Låt oss undersöka vad detta betyder. En människa kan inte be utan vidare, det vill säga: en som befinner sig i sitt vardagliga tillstånd kan inte be. För att kunna be måste hon befinna sig i själverinring. Att be i sitt vanliga tillstånd är detsamma som att be i sömnen, och att be i sömnen är värdelöst. Man kan inte göra något av det. Bön av det slaget kan inte besvaras, eftersom den inte kan åstadkomma något. Låt oss påminna oss om vad som sägs om medvetenhetsnivåer i arbetet. Fyra medvetenhetstillstånd är möjliga, men den vanliga människan lever bara i två, och båda dessa kallas i arbetet för tillstånd av sömn. Det första eller lägsta tillståndet är kroppens sömn, som är ett passivt tillstånd, där människan ligger i sin säng nästan helt orörlig. I detta tillstånd tillbringar människan en tredjedel av sitt liv eller mer. Det andra tillståndet av medvetenhet är det tillstånd, i vilket människan tillbringar resten av sitt liv, i vilket hon rör armar och ben och går omkring och talar och även skriver böcker och deltar i politik och slår ihjäl sin nästa, och detta tillstånd betraktar hon som aktivt och kallar det vakenhet eller till och med klarvakenhet. Det är inte för mycket sagt att termen klarvakenhet verkar vara ett skämt, i synnerhet när man genom egen själviakttagelse börjar inse vad klarvakenhet egentligen skulle vara och i vilket tillstånd människan verkligen lever och handlar. Ty i detta så kallade vakna tillstånd är människan inte medveten om vare sig själv eller andra. Hon lever och dör i mörker. Och det vore på sätt och vis bättre för människan, om hon förblev passiv i det första tillståndet av sömn, ty då skulle hon inte kunna gå omkring och slå ihjäl sin nästa. Den tredje graden av medvetenhet är själverinring eller självmedvetenhet eller ett tillstånd av självnärvaro. Det är vanligt att man tänker sig att man redan uppnått detta stadium av medvetenhet och att man redan är medveten om sig själv och att man handlar, tänker och känner sig fullt medveten om vad man gör. Men den västerländska vetenskapen har förbisett att vi inte äger detta slags medvetenhet. Vi kan inte skapa den hos oss själva endast genom att omedelbart begära den eller besluta att vi hädanefter alltid kommer att leva i ett tillstånd av självmedvetenhet. Men detta tredje stadium av medvetenhet är en naturgiven rättighet för människan sådan som hon är, och om hon inte äger den, beror det på de felaktiga omständigheter, under vilka hon framlever sitt liv. Idag inträffar detta slags medvetenhet endast vid sällsynta ögonblick och är det är endast efter långvarig övning, genom upprepade försök och misslyckanden, som människan kan börja återupprätta ett tillstånd av självmedvetenhet inom sig.

Människan kan få hjälp, hon har vaknat	Fjärde graden	Objektiv medvetenhet (där människan kan se tingen som de verkligen är)
Ljus	Tredje graden	Självmedvetande, medvetenhet om det verkliga jaget, själverinring
Människan kan inte få någon hjälp, hon sover	Andra graden	Så kallad klarvakenhet. Kroppsaktiv människa som gående och talande maskin, ej helt medveten. Människan som sömngångare. Människan som aktiv och drömmande
Mörker	Första graden	Drömsömn. Den drömmande människan. Människan som passiv maskin, passiv och drömmande

Hjälpen når ner endast till den tredje graden av medvetenhet. Den kan inte nå ner till det mörker i vilket människor framlever sitt dagliga liv i och i vilket de ofta är helt nöjda att existera. Att be i ett tillstånd av sömn, att be i det vi kallar det vakna tillståndet, är följaktligen som att drömma att man ber, ty det är i detta andra medvetenhetstillstånd, som vi också drömmer och allt är överkligt, men vi märker inte att vi gör allt i en dröm, såvida vi inte erfar ett ögonblick av medvetenhet som kan hänföras till den tredje eller fjärde gradens medvetenhet och se kontrasten mellan dessa båda. När människan ber, måste hon därför komma ihåg sig själv. Hon måste vara medveten om sig själv och varför hon ber. Hon måste veta meningen med allt hon säger och känna att hon säger det. Hon måste känna att det verkligen är jaget i henne som ber och inte en samling räddhågsna skenjag eller ett antal mekaniska skenjag som bildats genom upprepning eller vana. Slutligen kan en människa inte be och inte heller komma ihåg sig själv, såvida hon inte känner av ett högre tillstånd, någonting högre än hon själv.

Vi skall nu inrikta oss mot den fjärde medvetenhetsgraden i anknytning till det slags bön som kan sammanfattas med att be om upplysning. När en människa ber om upplysning, ber hon om att kunna se tingen som de verkligen är, oberoende av hennes fantasi och subjektiva föreställningar. Inom alla länders religioner finns antydningar om möjligheten till en medvetenhetsnivå som kallas "upplysning" och även andra namn, men som inte kan beskrivas i ord, enär det når bortom alla ord. När en människa ber om upplysning, ber hon om objektiv medvetenhet. Hon måste först ha nått den tredje graden av medvetenhet, då det endast är denna tredje grad, som kan påverkas av och minnas meningen av en upplevelse eller hjälp som kommer från dem som befinner sig i medvetenhet av fjärde graden. Men man måste inse att om en människa ber om upplysning för sig själv, ber hon om att vakna, och om hon verkligen vaknade helt och såg sig själv objektivt som hon verkligen är, skulle hon bli vansinnig. Det är bättre att be om större förståelse. Men detta är meningslöst, om man inte själv anstränger sig att förstå bättre. Om någon som arbetar med dessa ting varken arbetar på kunskapslinjen eller med sitt vara utan bara ber om bättre förståelse, är hans syn på universum synnerligen naiv. Man måste inse sakernas hårdhet, det pris som måste betalas, och göra sig av med barnsliga och sentimentala synsätt. Jag måste upprepa: att be om något, som man måste arbeta för och kan arbeta med, är fullständigt meningslöst. Men människan lägger sig till med gagnlösa synsätt och kan inte vakna till insikt om sin egen farofyllda situation. Man måste kämpa för arbetet och för att få behålla det, och man kan inte behålla det utan att man hoppar upp för att gripa tampen och sen envisas med att inte släppa taget. Nicoll, ss. 155-157

Det är viktigt att komma ihåg sig själv minst en gång per dag. Många olika beskrivningar av själverinring kan återfinnas i gångna tiders litteratur. Jag skall citera en av dem som är tre hundra år gammal. En lärjunge frågar sin mästare hur han kan utveckla ett "översinnligt tillstånd och höra Gud tala". Mästaren svarar: "När du kan kasta dig själv in i DET, dit där ingen varelse kan vistas, ens för ett ögonblick, då kan du höra Gud tala". Lärjungen frågar honom om där ingen varelse dväljes, är nära eller fjärran. Mästaren svarar: "Den finns inom dig. Du når det genom att hejda, om så bara för ett ögonblick, allt självtänkande och självviljande, hejda inbillningens och sinnenas ständigt snurrande hjul." I ett annat stycke säger han att detta måste utföras minst en gång per dag endast en liten stund. Man skall inte försöka för ofta. Han beskriver vad som i detta arbete kallas själverinring. Det är ofta svårt att höra arbetet tala till oss. Som regel är vi dränkta i livet och i egna intressen av olika slag och kan inte höra arbetet. I det givna exemplet frågar eleven hur han kan nå ett översinnligt tillstånd, där han kan höra Gud tala. Med detta avses ett tillstånd som ligger över vårt sinnliga liv. Våra vardagsbekymmer, det vi normalt bryr oss om, våra kontakter, allt vi ser och hör etc. genom våra sinnen. Man ser att det inte finns tillräckligt med mat eller att våra grytor och pannor slits ut eller att man missar bussen osv. Allt detta är sinnenas liv. Man ser krig! Man

ser pengar! Man ser att bordet är trasigt, man ser ett brev med dåliga nyheter, man ser sjukdom, man ser en jordbävning, man ser sitt eget ansikte med mera. Allt detta är sinnesintryck, livet förmedlat via sinnen. Hur många av oss blir upprörda över att det går en propp eller att det finns en annan man eller kvinna med i bilden eller att vi inte kan köpa vad vi vill ha. Allt detta är sinnligt, det är livet sådant som man uppfattar det genom de fem sinnen. Man kanske frågar sig om det finns något liv förutom de egna affärerna, det egna arbetet, de egna omsorgerna, det egna husen, den egna familjen, det egna sjuka barnet, det egna, egna, egna. Med andra ord frågar man om det finns något annat liv än det man upplever genom sinnen. Esoteriken talar om "ett annat liv". Detta arbete talar om det. Man har ofta hört arbetet betona vikten av att förvandla inkommande sinnesintryck. Men om man är fast i sinnenas verklighet, som styr oss varje ögonblick och håller oss som slavar, är det inte lätt att se bortom en bestämd livshändelse som utövar sitt inflytande på oss, som till exempel när vi har tappat vår biljett eller vår väska eller när någon varit oförsämd. När vi befinner oss i en speciell yttre händelse, tycks allting bli denna händelse, eller hur? Därefter går det över och vi undrar vad som hänt. Man minns kanske vad som sades, att livet är en serie av händelser, eller om man föredrar, att den tid som går, timme efter timme, dag efter dag, är sammansatt av en bestämd struktur av händelser, som samlas i olika skalor, händelser i det egna landet, världshändelser, allt i olika skalor. Detta beror på de 48 olika slags lagar vi lyder under. Man kan aldrig vara utan en händelse som försöker stjäla kraft från en. Dåliga nyheter är en händelse. Krig är givetvis en sådan. Men de befinner sig inte i samma skala. Det finns en devis som säger att "livet är det ena efter det andra". Det är nödvändigtvis på detta sätt, eftersom vi lyder under särskilda lagar. Vi är inte fria. Detta kan ta hela vårt liv, innan vi kan förstå det, och sen kan vi ändå inte riktigt fatta det. Om man iakttar det slag av vara man har, skall man inse att detta vara spinner en ändlös tråd av återkommande händelser. *Vår nivå av vara drar vårt liv till oss*, de händelser som hör denna nivå av vara till. Man kan känna hur illa det är att dessa saker alltid händer just en själv. Ja, men vad säger arbetet om detta? Har du någonsin sammanbundit det hela? Har du någonsin iakttagit ditt liv och dess händelser från utgångspunkten av vad arbetet säger om varat?

Det finns tider då själviakttagelsen inte fungerar bra. Då kan man säga: "Jag önskar att jag kom ihåg mig själv". Då märker man att arbetet hjälper en.

Nyligen föreslog Ouspensky att man skulle komma ihåg sig själv vid vissa bestämda tidpunkter, som en övning. Arbetet betonar vikten av själverinring från början. Vi glömmar ofta detta att minnas oss själva. Vi frågar oss vad vi skall göra, men glömmar att minnas oss själva. Kanske tänker vi på det men vi försöker inte göra det. Vi tänker alltid på det, men utför inte arbetet. Om vi inte gör ett försök till själverinring, bryts vår inre förbindelse med arbetet. Arbetet glider bort från oss och vi dras in i livet. När detta händer är det viktigt att utöva själverinring. Detta öppnar oss på nytt för inflytande från arbetet. Detta är en mycket påtaglig upplevelse men, som jag sade, vi glömmar vanligtvis bort att utöva själverinring och försöker i stället att göra någonting själva. Att minnas sig själv är att överlämna sig själv. Man inser sin hjälplöshet. Det är omöjligt att utöva själverinring utan att man inser att högre inflytanden kan nå oss. I en bok som skrevs för cirka åtta hundra år sedan av någon som hörde till en sufiskola, jämför författaren själverinring med att nå upp över havsytan och andas in luft. "Denna luft", säger han är "mirakulös", och räcker en hel dag, även om man befinner sig på havets botten."

När man är helt identifierad med livet, är det svårt att minnas sig själv. Det är också svårt när man har en felaktig inre hållning gentemot arbetet. Återigen är det svårt att förstå någonting om själverinring, när man är identifierad med sig själv. När man övar själverinring varje dag, börjar man bli varse en *kontinuitet*, som sträcker sig genom ens liv. Å andra sidan blir man medveten om när denna kontinuitet går förlorad. När man känner denna kontinuitet och förlusten av den, har man nått en bestämd nivå i emotionalcentret. Detta fungerar som ett "inre smakcentrum, "början på verkligt arbetssamvete. Nicoll, ss. 317-319

Själviakttagelse och själverinring, del ett

En människas förståelse av arbetet är beroende av hennes nivå av vara. Hon kan känna till arbetets ideer. Men kunskap ger inte förståelse. Att veta är inte att förstå. Kunskapen om detta arbete är av den arten att det kan påverka varat och som ett resultat därav ge upphov till förståelse. Förståelse är inte kunskap och förståelse är inte vara. Kunskap och vara ger tillsammans förståelse. Om mitt vara är sådant att det vill vad jag vet, blir resultatet så småningom ökad förståelse. Om det inte vill vad jag vet, får jag enbart kunskap. Men om några skenjag önskar följa arbetets kunskap, gör deras vilja att detta övergår i förståelse, i en liten skala jämfört med vad som skulle hända om hela ens väsen handlade som ett enda och ville använda kunskapen som ett jag och leva som det säger. Detta vore verklig vilja som för närvarande ligger utom vårt räckhåll. Vi måste börja där vi är, med alla våra uppdelade och motsatta viljor, och upprätthålla en inre beslutsamhet trots den förvirring som äger rum i vårt blandade vara. Vi måste värdera arbetet och hålla arbetsjagen vid liv i oss och skydda dem för alla slags grövre, våldsamma och cyniska eller negativa skenjag. Om inte denna strävan fanns, skulle det inte finnas något arbete. Att arbeta betyder arbete och arbete betyder ansträngning. Arbetet är ansträngningen att sammanbinda vår kunskap om arbetet med vårt vara, det vill säga, ansträngningen att föra "vad vi vet" i nivå med "vad vi är". För detta ändamål är själverinring uppenbarligen nödvändig för att vi skall kunna märka vad vi är. Och för detta är kunskapen nödvändig för att visa oss vad vi skall iakttaga. Detta är en klar och logisk följd. För att veta vad man är måste man iakttaga sig själv, och för att veta vad man skall iakttaga måste man ha kunskap. Men arbetet lär också ut kunskap, inte bara om vad vi måste iakttaga, som till exempel negativa tillstånd, utan också vad vi måste göra, som att praktisera icke-identifiering med oss själva och i synnerhet med den falska personligheten. Men all denna undervisning är i linje med den överordnade arbetsidén och ursprungligen med allt tidigare esoteriskt vetande i det förflutna, det vill säga att det finns en möjlighet för människan att nå en högre nivå av medvetenhet, som hon kan få kontakt med om hon rensar sin maskin och gör sig av med många oanvändbara saker som komplicerar hennes liv och håller henne kvar i ett tillstånd av sömn. Och här kommer den mest betydelsefulla instruktionen: En människa måste inte bara veta och iakttaga, hon måste *komma ihåg* sig själv. Och hon måste göra detta därför att endast i detta tillstånd av medvetenhet som kallas själverinring kan inflytanden nå henne som kan påverka hennes vara, ty utan hjälp kan en människa göra praktiskt taget ingenting eller kan hon bara påverka en sak på bekostnad av en annan. De skenjag som vill arbeta och sammanbinda arbetets kunskap med sina liv och känner sig olyckliga om de inte gör det och sjuka om de inte håller sig vakna, dessa skenjag förändrar sin förståelse. De måste näras, så att de kan se saker och ting på ett nytt sätt. Man måste tänka på, läsa om och tolka ideerna gång på gång. Det är ingenting att bara veta att man måste iakttaga sig själv eller minnas sig själv; man måste begrunda det gång på gång. Man måste återvända till de grundläggande principerna om och om igen. Att tala om det man redan talat om mer än en gång är absolut nödvändigt. Vid vårt föregående möte ställdes en fråga, som gällde själviakttagelse och själverinring. Detta var frågan:

"Om jag förstått saken rätt, finns en skillnad i kvalitet mellan tillståndet själverinring och själva utövandet av själverinring och flera grader eller nivåer av kvalitet mellan sätten att utöva själverinring, ändå är den lägsta nivån av dessa själverinringar högre, ligger alltså på en högre nivå, än den mest fullständiga själviakttagelse. Det finns ingen framgång i arbetet förrän själverinring finns med i utövandet. Allt arbete med en själv under denna nivå är endast förberedande. Vidare att en människa kan skydda sig själv psykologiskt endast genom själverinring."

Hur kan man utvärdera själverinring och genom utvärdering av detta tillstånd öka sin kraft att värdesätta det, inte för vad det kan ge, utan för vad det är?

Jag skall börja tala om själviakttagelse och själverinring mer allmänt. Att iakttaga sig själv

är inte detsamma som att komma ihåg sig själv. När Gurjieff vid ett tillfälle talade om själverinring, sade han: "Vilket själv är det du vill komma ihåg?" Detta ger en ledtråd till meningen med själverinring. Vid ett annat tillfälle sade han att människan är undernormal därför att hon inte är medveten i det område där intrycken kommer in i henne. "I denna punkt", sade han, "där de yttre intrycken kommer in, är det nödvändigt att skapa något."

Låt oss nu gå över till idén om själviakttagelse och senare återvända till själverinring. Jag fick följande fråga av någon en gång: "Jag förstår inte vad arbetet menar med att vi inte iakttar oss själva. Jag har alltid iakttagit mig själv." Utan tvivel är det sant att säga att en människa i viss utsträckning iakttar sig själv. Människor tittar in i en spegel, och denna spegel är konstruerad efter vad de har lärt sig, det vill säga vad de har med sig från sin uppväxt gällande rätt beteende, rätt uppträdande, rätt klädsel, rätt språk och rätt umgänge. Denna tillägnade del av oss är personligheten, och bildandet av personligheten hos alla är en fråga om tidsandan, uppväxtmiljön, skolinflytanden, dagens mode, det land man är född i och de förutsättningar som därmed gives. Alla tittar in i denna spegel. Men detta är inte samma spegel som arbetet lär oss att blicka in i. Arbetspegeln är något helt annat. Den har ingenting att göra med om du äter ärtor med kniv eller sätter armbågarna på bordet, bär rätt sorts slips eller använder rätt läppstift eller känner de rätta människorna. Arbetspegeln avser ett helt annat slag av själv-iakttagelse. I arbetspegeln är det möjligt att se vad man verkligen är till skillnad från vad man synes vara eller låtsas vara. Först kan arbetspegeln förefalla ha helt fel. Detta uppstår alltid när vi inte kan se vad arbetet handlar om och när magnetcentrum är svagt. Vi ser fortfarande på oss själva genom livsspegeln och försöker sammanbinda våra förvärvade egenskaper, som vi uppskattar genom vår egenkärlek, med arbetspegeln.

Några av er har reflekterat över den kunskap som detta arbete lär oss och som vi måste iakttaga oss själva efter. I så fall har ni säkert erfarit att den förefaller lära något som ligger fjärran från det liv vi lever. Till exempel vilken anknytning det finns till vårt vanliga liv, när vi ombeds att iakttaga centrens arbete, att iakttaga tre olika personer i oss, och sedan iakttaga många olika skenlag i oss, att iakttaga vårt tillstånd av sömn, att iakttaga hur vi kräver hänsyn av vår omgivning och hur vi ger andra skulden, att iakttaga negativa känslor, att iakttaga identifiering, att iakttaga vår okunnighet, att iakttaga vårt varas nivå, att iakttaga hur vi aldrig kommer ihåg oss själva och så vidare. Allt ter sig fjärran, svårt att fatta. Ändå formas den verkliga arbetspegeln av dessa ideer. Ingen kan skåda in i denna arbetspegel utan att ha skaffat sig kunskap om vad detta arbete handlar om, och älska det. Arbetet lär oss från vilka utsiktspunkter vi måste iakttaga oss själva. Det plockar ut vissa saker vi måste lägga märke till hos oss själva. Föreställ dig att du blev ombedd att gå in i en jättestort förråd och blev tillsagd att iakttaga detta. Du skulle inte veta *vad* du skulle iakttaga. Men antag att du blev tillsagd att gå in i förrådet och iakttaga endast ett fåtal särskilda saker. Då skulle du veta vad du skulle vara uppmärksam på. Det är detta som arbetet lär oss. Arbetet lär hur man närmar sig själv, genom själviakttagelse, vad man skall iakttaga och vad man skall motarbeta. I det avseendet ger det tydliga riktningsanvisningar, som även om de är svåra att följa är *mycket klara*. Om man älskar arbetet, det vill säga värdesätter det, så kommer man att kunna tillgodogöra sig den kunskap som arbetet lär ut på ens egen nivå. Om man tillgodogör sig den endast till en liten del, kommer man att börja äga en spegel i vilken man kan betrakta sig själv. Länge äger vi en spegel som förvränger saker. Efter en tid kan vi inse att vi har en felaktig inställning till arbetet. Men det är just denna insikt, som kan ge oss en ny spegel. Då börjar vi se oss själva bättre. Då börjar vi se hur vi har behandlat arbetet fram till nu.

Jag vill än en gång upprepa att själviakttagelse utan bestämd kunskap om vad man skall iakttaga inte leder någon vart i arbetet. Det vanliga mekaniska själviakttagandet kan leda en in i det sociala livet, men detta är inte samma sak. Det sociala livets spegel är en sak, och i denna spegel skådar alla. Arbetet säger ingenting emot detta. Men det talar om en annan spegel som har en annan kvalitet. Den gamla inskriptionen i ett grekiskt tempel, "Känn dig själv", är i sig

ineffektiv. Hur kan man känna sig själv? Alla människor tror att de känner sig själva redan, men arbetet lär att vi måste känna oss själva på ett nytt sätt och med betoning på särskilda aspekter, och syftet med detta slags vetande om oss själva är att möjliggöra för oss att avskilja oss från ett antal oanvändbara processer som pågår i oss så att vi kan komma i beröring med inflytanden från en högre nivå, inflytanden som kan ge oss tankar och känslor och förståelse, som vi har en naturlig rätt till men som vi förlorat kontakten med på grund av vår sömn och omedvetenhet. All esoterisk undervisning handlar om att vakna upp till betydligt finare inflytanden, ja, här nere på jorden. Ouspensky sade en gång: "Här och nu på denna jord kan man komma under andra lagar, andra inflytanden och veta och förstå vad de betyder, förutsatt att man arbetar med sig själv". Jag minns att när Ouspensky sade detta, blev många människor förvånade, därför att de trodde att det att vara i ett högre tillstånd betydde att vara i en bättre värld, som de utan tvivel kunde nå efter döden. Som ni alla vet, uppfattas idén från evangelierna om att man måste dö för att bli född på nytt som om de syftade på den fysiska döden och att man skulle återfödas till någon annan värld i *himlen*. Det både arbetet och evangelierna menar är att om vi kan nå högre inflytanden, som redan nu försöker påverka oss, kommer vi också att nå andra möjligheter till förståelse. Arbetet säger till exempel att vi då inte längre kommer att stå under slumpens lag, den lag som framför allt negativa känslor bidrar till att vi är underkastade. Men detta hör till ett annat föredrag.

Vidare kan man säga att hela arbetet går ut på att försätta våra vanliga centra i ett riktigare tillstånd, så att de mer intelligent kan förmedla inflytanden från högre centra, som redan existerar i oss fullt utvecklade och som arbetar oavbrutet, men vilkas inflytanden vi inte kan klart uppfatta. Någon frågade: "Varför är det så?" Ouspensky svarade: "Därför att vi hela tiden är identifierade med tusen och en obetydliga saker både i livet och hos oss själva." Ouspensky påpekade alltid särskilt vikten av att arbeta med den negativa delen av känslocentrum. Han sade vid ett tillfälle: "Vi identifierar oss med våra negativa känslor mer än med någonting annat. Det verkar som om vi kände att vi har rätt att vara negativa, medan jag försöker säga motsatsen, det vill säga, att vi har rätt att inte vara negativa." När vi är negativa, är det som om vi hade skurit av ett blodkärl, så att vi töms på vårt blod. Så länge som den negativa delen av känslocentrum tillåts att existera outmanad, så länge förblir det omöjligt för vårt vanliga, lägre känslocentrum att känna inflytanden från vårt högre känslocentrum. Av den anledningen är iakttagelse av våra negativa tillstånd och att avskilja oss från dem en av de allra viktigaste sidorna av det praktiska arbetet. Förvandling av negativa känslor tillhör den andra medvetna chocken, och här kommer hela arbetet in och hela värderingen av det. Ni må vara negativa, men ni måste känna att det inte är ni som är negativa, utan DEN. Detta är början av inre avskilning, av icke-identifiering med negativa tillstånd, av att inte vara identifierad med en själv. För att återupptaga det vi talade om, kan ni förstå att den undervisning om negativa känslor, som ni får i detta arbete, är en sak, men blotta kännedomen om dem är meningslös. Den förblir bara teoretisk, något för minnet. Man måste använda kunskapen själv, och detta är möjligt endast genom att man iakttar sig själv. Om man inte förbinder arbetskunskapen med själviakttagelse, kan ingenting bli bättre för en. Arbetet förblir endast teoretiskt och inte praktiskt. Själviakttagelse som funktion kan därför fattas helt logiskt. Dess syfte är klart. Men till att börja med är själviakttagandet mycket grovt, mycket oregelbundet och uppblandat med iakttagelser av en själv i livet, det vill säga, arbetspegeln är förväxlad och uppblandad med livspegeln, och detta är oundvikligt. Länge är i själva verket arbetspegeln ingenting annat än livspegeln. Det är som om den vore förbunden med den neutraliserande kraften i livet i stället för med den neutraliserande kraften i arbetet, vilken kommer ur en helt annan källa. Allteftersom värderingen av arbetet fördjupas, skiljes de två speglarna åt allt mer, och i det fall där man kan utvinna en stor del av smicker och självförhärligande från den egna spegeln ser man inte samma bild i den andra spegeln, och detta kan vålla många inre problem. De två speglarna är dock inte motsatta varandra. De speglar olika sidor av en själv. På fjärde

vägen, vilken är arbetet, måste vi vara både i arbetet och i livet, och fjärde vägen sätter inte upp något motstånd mellan livet och arbetet. Några sidor hör till livet och några till arbetet. Det är mer som att ordna de olika skenjagen, sätta dem på rätt plats och att ha styrkan att inte bara se motsättningar. Det är urskillningen av skenjagen med hjälp av det inre smakorganet. Vi behöver både livet och arbetet, och vi kan utvinna kraft ur båda. Det är som två rum som är helt avskilda men ändå öppnar sig mot varandra och båda en del av samma hus inom en själv. Ingen ombeds i detta arbete att utestänga sig från livet, att gå i kloster eller ut i öknen. Ändå är de båda helt olika och deras kraft kommer från två olika sidor. Gurdjieff sade: "Allting detta arbete lär er kommer att hjälpa er i livet och hjälpa er att uppnå era livsmål." Föreställ er en människa, som befinner sig i arbetet, som kan gå in i livets angelägenheter och genom inre arbete har lärt sig att icke identifiera sig med dessa. Ni kan förstå att en sådan människa kan uppnå sina livsmål betydligt lättare än en mekanisk, negativ människa. Men för att kunna göra detta måste hon ständigt känna arbetet på ett sådant sätt att hennes värdering av arbetet är betydligt mer intensiv och verklig för henne än något hon värderar eller kan uppnå i livet.

Vi identifierar oss med våra oiakttaga småaktiga känslor, vilka får oss att oavbrutet äta oförrätter och bygga upp ändlösa negativa system inom oss. När dessa negativa system väl har bildats, är de mycket svåra att handskas med. På denna nivå gör vi allting på ett oäkta sätt, som bygger på vår egenkärlek, våra preferenser, för att vinna mark på något sätt, för att få beröm, och av den anledningen blir vi lätt stötta och nedslagna. Tag bort denna stimulans och vi existerar knappt och tycks inte ha kvar något mål. Detta är att vara en maskin. Denna grund för självkänslan leder inte långt i arbetet. Denna kan övervinnas endast av en känsla av något större än vi själva. Detta för oss till frågan om själverinring, som så starkt betonas i arbetet, såsom den ständigt närvarande faktor som fullständigar själviakttagelsen. "En människa", sade Gurdjieff, "skall alltid minnas sig själv, men som hon är nu, har hon inte kraften och kan inte ens minnas att minnas sig själv." Vid ett annat tillfälle sade Ouspensky i början av sin undervisningsperiod i London, när folk ständigt frågade honom vad de skulle göra, om de skulle röka eller inte, äta eller inte, och så vidare: "Det viktigaste är att minnas er själva. Ni får göra vad ni vill, så länge ni kommer ihåg er själva". Detta lät mycket egendomligt för många av oss. De gav intrycket att man kunde göra vad man ville, ja, så länge man kom ihåg sig själv. Antag att man ger efter för sin aptit och blir identifierad med, låt säga, sin mat, och därefter säger till sig själv att man får göra vad man vill, eftersom arbetet säger så. Men säger arbetet detta på det sättet? Det säger att man får göra vad man vill, så länge man kommer ihåg sig själv, och det är tillräckligt uppenbart att om man är identifierad med sin mat, så övar man inte själverinring. Själverinring försätter oss i ett annat medvetenhetstillstånd. I detta medvetenhetstillstånd kan man inte göra vissa saker utan att somna med en gång och se det hända, det vill säga: man kan se sig själv bli identifierad. Eller för att uttrycka det på ett annat sätt, om man gör vissa saker och kommer ihåg sig själv samtidigt, så gör man dem på ett annat sätt. När man börjar förstå vad denna kommentar innebär: "Ni kan göra som ni vill så länge ni minns er själva", kommer ni att inse att den i själva verket betyder att ni inte kan göra vad ni vill, åtminstone inte på det vanliga sätt ni gör det. Ett slag av själverinring är att förnimma vad det innebär att "jag gör detta" eller "jag säger detta". Om man är arg och talar tyst för sig själv eller talar högt på ett negativt sätt, kan man uppfatta vad det innebär att "jag" säger detta, vilket förändrar situationen helt och hållet. Man inser då att "DEN" säger detta, maskinen säger det.

Låt oss nu än en gång begrunda det som vi har sagt om själverinring. Låt oss säga till oss själva: "Jag är inte jag." Det blir bäst om jag tar mig själv som exempel. Antag att jag säger: "Jag är inte Nicoll och Nicoll är inte jag" eller säg att herr Bush säger till sig själv: "Jag är inte Bush och Bush är inte jag" eller herr Taylor säger: "Jag är inte Taylor och Taylor är inte jag." Om vi kan säga detta till oss själva på rätt sätt, så ger det oss en mycket underlig förnimmelse av vilka vi är. Denna förnimmelse sammanhänger med en förnimmelse av

personlighetens upplösning. Som ni vet är detta ett av målen med arbetet uttryckt i den storartade formuleringen att personligheten måste göras passiv, så att den verkliga delen av oss, väsendet, kan växa. Men det kan ske endast genom en långsiktig process med en gradvis skeende stegring av insikten. Jag minns att Ouspensky sade till mig: "Varför säger du inte ibland: Vad håller Nicoll på med?" Antag att jag alltid kunde säga det till mig själv: "Vad håller Nicoll på med?" Och Bush kunde säga: "Vad håller Bush på med?" Och Taylor: "Vad håller Taylor på med?", och ni alla kunde säga motsvarande på ett riktigt sätt då och då, det skulle betyda att där fanns en viss grad av inre avskilning, något slags medvetenhet om att man inte är detsamma som sin tillägnade personlighet, med alla sina skapade stoltheter och buffertar, denna konstgjorda gestalt som livet har byggt upp och som man uppfattar som sig själv, utan att veta bättre. En sådan förnimmelse, en sådan inre uppfattning, är själverinringens begynnelse.

När jag försöker minnas mig själv, är det inte Nicoll jag minns. Jag vill inte komma ihåg Nicoll, men han finns alltid där förstås. Men jag har ingen känsla att jag är Nicoll (även om jag faktiskt är Nicolls slav). När jag kommer ihåg mig själv, minns jag helt enkelt Nicoll. Nicoll minns förstås alltid mekaniskt Nicoll, och Nicoll är självfallet nöjd med Nicoll och betraktar honom utan tvivel som en fantastisk person. I ett dylikt fall skulle själverinringen öka endast vår självtillfredsställelse, det vill säga understödja personligheten. Men detta är inte själverinring eller låt oss säga att det är erinring av ett felaktigt själv. Det är inte en medveten akt, utan en mekanisk sådan. Har ni märkt hur ni alltid rättfärdigar er själva? Det är inte att nå upp till något nytt, utan att intensivt och rättfärdiga det man redan är. Därför kan det inte leda till en ändring av vårt vara. Det har ingenting att göra med själverinring i arbetets mening. Det betyder oftast att det inte förekommer någon verklig själviakttagelse, det vill säga själviakttagelse genomförd med hjälp av arbetets spegel. Arbetet har ännu inte börjat bryta upp personligheten. Man hämtar helt enkelt arbetet från personligheten liksom något som lagts till ens meriter som en medalj. Detta är självklart inte arbetet. Arbetet kan inte börja från den fulla personligheten. Arbetet kan börja först när man inser att man inte är vad man trodde sig vara, inte är vad man försökte vara. Man behöver bara läsa bergspredikan för att se vad som menas. När arbetet verkligen fungerar, rasar det korthus vi tar som oss själv. Ni vet om att arbetet talar om nödvändigheten att nå den punkt där man inser sin egen *intighet*. Det är dock barmhärtigt nog försenat och det är ingenting som man kan inse på ett konstgjort sätt. Man kan inte låtsas vara ingenting. Det är mycket plågsamt att se en person som försöker vara ingenting. Själverinringen är kopplad till allt detta. Det är inte själverinring att komma ihåg sig själv bara som den man är. Själverinring kommer ner ovanifrån, och full själverinring är ett medvetenhetstillstånd i vilket personligheten och allt dess hyckleri nästan helt försvinner och man är så att säga ingen och ändå det fullständiga i detta tillstånd, som i själva verket är salighet och som för första gången gör en till någon. Nicoll, ss. 527-533

Själviakttagelse och själverinring, del II

I denna andra del skall vi besvara den fråga som ställdes i den första delen. Jag ska upprepa den första delen av frågan: "Som jag förstår det, är det en skillnad i kvalitet mellan tillståndet själverinring och själva akten själverinring, och flera grader, eller nivåer, av kvalitet mellan olika akter av själverinring. Ändå är den lägsta av dessa akter av själverinring högre, på en högre nivå, än full själviakttagelse"

Själva akten av själverinring är ett medvetet försök av en människa att komma ihåg sig själv. Tillståndet av själverinring är resultatet av akten och kvaliteten på tillståndet av själverinring är beroende av kvaliteten på akten det vill säga kvaliteten på ansträngningen att minnas sig själv. Låt oss försöka belysa detta på ett enkelt sätt. Akten att taga min gitarr och knäppa på strängarna är något annat än att kunna spela musik på den. Jag måste likväl göra ett försök att taga gitarren och spela på den, innan jag kan nå nivån av att kunna framföra musik

på den. Om jag vill kunna uppföra mig bättre eller vara mer belevad är akten att försöka inte detsamma som att nå ett bättre uppförande. Om jag gör rätt ansträngning, kan jag nå det tillstånd jag strävar efter och kommer resultatet att avspeglas av kvaliteten på min ansträngning. Akten att försöka minnas mig själv är att sträva på med försök och misslyckanden för att nå fram till något nytt tillstånd kallat ett tillstånd av själverinring. Om jag redan känner till hur man når detta tillstånd, kommer den akt eller ansträngning som jag gör att försätta mig i detta tillstånd. Men jag kan inte förvänta mig att nå tillståndet första gången jag utför denna akt. Det är först efter lång tids arbete, efter oräkneliga försök, som jag har någon framgång i att nå det tillstånd jag försöker arbeta med.

Så låt oss taga den andra delen av frågan där det sägs: ”Det kan inte bli någon framgång utan att och förrän en människa kommer ihåg sig själv.”

Jag tror att det skulle vara bäst att uttrycka det så att såvida man inte kan lyfta sig upp med hjälp av själverinring, kan man inte få någon hjälp, och såvida man inte får hjälp, kan man inte nå en ny nivå av vara. Men samtidigt gäller att om man inte förbereder sig genom själviakttagelse och försöker skilja sig själv från det som enligt arbetet är felaktiga funktioner, kan man inte nå de inflytanden som kommer från högre centra. Människan måste förbereda sina lägre centra, så att de kan så att säga höra rösten från de högre centra som alltid talar till oss och som alltid söker förändra oss men som vi inte kan höra. Jag menar inte att de högre centra verkligen söker att förändra oss, ty de är neutrala, inte våldsamma eller anklagande. Frånvaron av högre centra kännetecknas av en allmän känsla av obehag, som om man hade glömt bort något som man en gång visste. Om lägre centra inte kan börja höra högre centra, finns ingen möjlighet att få hjälp till utveckling. Kom ihåg, människan är skapad att vara en självutvecklande organism men måste få hjälp med esoterisk undervisning för att utvecklas. Hon är bortkopplad från det verkliga jaget, som hör till högre centra och som kan överföra sin högre mening. Det verkliga jaget förstår högre centras språk, medan det falska jaget inte gör det. Det verkliga jaget är vad du är, och varför du existerar, eller snarare, orsaken till att du existerar är, för att du skall komma i kontakt med det verkliga jaget. I en av Indiens esoteriska skrifter sägs det: ”Om en människa misslyckas med att nå Gud, återföds hon ständigt till nytt liv. Och så går hon runt, runt i hela cykeln av möjliga återfödelse, tills hon förstår varför hon existerar.” Eftersom alla har ett verkligt jag inom sig, men på en högre djupare nivå än på den nivå där de vanligen lever, tänker och känner, så är alla skapade med möjligheten att taga kontakt med detta verkliga jag, av vilket de bara är en löjeväckande spegling eller efterapning. Alla har ett evigt tyngdcentrum, men vilseledda av sinnena, av känslan av att de inte är något annat än den egna kroppen och av kraften i de intryck som rusar in från det yttre livet, kommer de långt på avvägar från detta tyngdcentrum. Själverinring är början av ett försök att föra oss tillbaka till oss själva, till vårt verkliga tyngdcentrum. Det är därför en människa, som är mycket inriktad på det yttre, som styrs av den effekt hon har på andra, har stora svårigheter med att förstå vad som menas med själverinring, och även vad detta arbete innebär.

Vid ett tillfälle sade Gurdjieff: ”Bakom det verkliga jaget finns Gud.” Men denna väg tillbaka till vårt verkliga ursprung börjar med det iakttagande jaget. Det betyder förstås att den börjar med arbetet självt, eftersom det iakttagande jaget måste veta vad det skall iakttaga och göra det på det sätt som arbetet anger. Om ni har en felaktig spegel, ett felaktigt iakttagande jag, ett socialt jag, är detta inte i arbetets mening det iakttagande jaget. Men om ni kan fastställa en observationspunkt inom er, utifrån det som arbetet lär er att iakttaga, så har ni nått den första pinnen på den stege som leder till det verkliga jaget. Folk tror att det är lätt att upprätta det iakttagande jaget i arbetets mening. Jag skulle vilja säga att det är mycket svårt och att det kräver en lång kamp, en god portion inre allvar och åtskilliga misslyckanden. När det iakttagande jaget har upprättats, samlar det omkring sig andra skenjag som vill arbeta, som vill förstå bättre, som vill finna hemligheten med livet. Alla har verkligen denna hemliga känsla för sig själva men de sätter den inte i verket, de vet inte hur och detta blir ofta en källa

till negativa känslor. När vice förvaltaren bildas, kan han draga förvaltaren och slutligen det verkliga jaget till sig. Men detta är ord med stor tyngd och mening. Att förstå någonting om arbetsstegen tar mycket lång tid och kräver djupare reflexion. Det kräver en hel del tänkande om vad arbetet handlar om och omtänkande om det samt förmåga att se sitt tillstånd av vara och att se det om och om igen. Det kräver åtskillig inre föreställningsförmåga och ständig tillgång till värdering, ständig förnyelse av värdering, ständig omprövning av vad man har förstått, en förmåga att se var och vad man är. Och i samband med detta kan jag säga att alla ni som följer arbetets väg och för länge sedan förstått att detta inte är någon skrivbordsprodukt, kommer att finna att till och med de enklaste utsagorna i arbetet förvandlas och får en allt djupare mening. Ni skall inom kort att finna att detta arbete och alla dess kortare formuleringar kan komma endast ur en källa som vet och förstår betydligt mer än vad vi gör.

Åter till det som rör den följande delen av den fråga vi diskuterar: ”Ändå är den lägsta av dessa (akter av själverinring) högre, på en högre nivå, än full själviakttagelse.”

Jag har vissa svårigheter med att besvara denna del av frågan. Den betyder till att börja med att en akt av själverinring är högre än en akt av själviakttagelse. Till att börja med vill jag säga att när man talar om fullständig själviakttagelse är detta inte riktigt. Fullständig själviakttagelse kan existera bara med en enormt ökad medvetenhet, och i den meningen skulle den vara detsamma som den ökade självmedvetenhet som tillståndet själverinring innebär, det vill säga självmedvetenhet. Att vara fullt medveten om sig själv motsvarar det tredje medvetenhetstillståndet. Själverinring utövad av oss, som vi är idag, är en mycket bristfällig företeelse. En akt av själviakttagelse kan vara mera bestämd. De båda är inte på samma nivå, men en akt av själviakttagelse skulle höra till nivån ovanför oss. Hur skulle vi till exempel kunna iakttaga vårt liv fullständigt, eller hur skulle vi på vår medvetenhetsnivå kunna iakttaga allt som pågår i alla delar av ett centrum? Ni känner kanske till alla de berättelser av människor, som har varit med om ett druckningstillbud, berättelser om hur de kunnat se hela livet passera revy. Dessa berättelser är förmodligen sanna. När man befinner sig på gränsen till att dö, kan man nog övergå till ett annat högre medvetenhetstillstånd. I de termer arbetet brukar skulle vi kalla detta för det tredje medvetenhetstillståndet, det vill säga ett tillstånd av själverinring eller självmedvetenhet. I ett sådant tillstånd skulle människan mycket väl kunna iakttaga sitt liv fullständigt, ja, och så fullständigt iakttaga sig själv, mer än hon någonsin kunnat föreställa sig. Men sådana vi är nu, är själviakttagelse en mycket liten sak, men helt nödvändig, som att bära omkring en liten ljuskälla i ett stort mörkt hus och kunna iakttaga en sak i sänder. Efter en tid kan minnet, arbetsminnet eller det minne som skapats efter medveten ansträngning under själviakttagelse, binda samman alla dessa skilda inlysningar till ett större helt. Detta betyder att man börjar taga fotografier av sig själv, man börjar iakttaga sig själv över en längre tidsperiod. Från detta ögonblick kan man börja fånga glimtar av sitt främsta särdrag, kan man börja skönja strängar som löper genom sitt liv, börjar man se mönster i livets väv. Lägga märke till att i de tre definitionerna av det tredje medvetenhetstillståndet sammanfaller termen självmedvetenhet med full själviakttagelse. Jag tycker att denna del av frågan är svår att besvara, eftersom den förutsätter att full själviakttagelse är möjlig på vår medvetenhetsnivå. Om en människa upplevde ett ögonblick av full själviakttagelse på vår nivå av medvetenhet, skulle hon förmodligen bli vansinnig, eftersom det skulle betyda att hon blev medveten om alla sina inre motsättningar. Att nå en sådan insikt kräver långvarigt arbete, och arbetet låter aldrig en människa se mer än vad hon kan bära. Vi gör nog alla misstaget att tro att vi kan nå en högre nivå av medvetande på ett ögonblick. Tänk bara hur lång tid det tog för er att lära er läsa och skriva.

Man hör länge om arbetet liksom ett barn som länge ser bokstäver men inte på många år kan läsa och skriva. Det är något speciellt med detta när plötsligt barnet märker att det kan läsa och på samma sätt i arbetet kan man plötsligt märka att man förstår någonting som man har hört gång på gång. Detta betyder att man är färdig för det, man har förtjänat det.

Nu för att taga oss an den sista delen av frågan:

”Allt arbete med en själv under denna nivå är förberedelse för framåtskridande mot ökad medvetenhet.” Vidare: ”en människa kan skydda sig själv psykologiskt endast genom själv-erinring.” Jag har ingen kommentar till denna del av frågan, men den måste kunna förstås. Den är i sak riktigt formulerad. För att skyddas för livets yttre sida måste man komma ihåg sig själv. Det betyder att man måste finna något som kan ersätta identifieringen med allt som pågår i livet. Om du ser livet som allt och tror att du inte är något annat än din kropp kan du inte öva själverinring. Om du tror att det är dina ögon som ser och att det inte finns någon som ser genom dem, kan du inte minnas dig själv. Om du tror att allt du gör, känner och tänker hör till din kropp, kan du inte minnas dig själv. Du är då liksom religiösa människor, som tror att himlen är något där uppe och helvetet något där nere och som inte förstår att himmel och helvete är sådant som finns inom dem själva. Verkligheten för dig blir då de meddelanden som kommer genom de yttre sinnen, och utan tvivel tror du att det verkliga jaget är något som existerar långt borta bland de synliga stjärnorna. Då förstår du inte att det existerar inom dig på en djupare nivå av din förståelse och att du kan nå det bara genom att förstå allt det som arbetet säger om att skilja dig från felaktiga mekaniska aktiviteter, som pågår varje dag, som håller dig fjättrad till den yttre, ytligaste delen av dig själv, den sida som styrs av allt som händer dig i det yttre, den sida vars välbefinnande är beroende av hur andra beter sig mot dig. Detta är oundvikligt så länge som du inte har något inre beteende som du följer. Arbetet handlar om detta inre beteende, som ger dig ett centrum med en tyngdpunkt, som är oberoende av yttre ting, men, jag säger det ännu en gång, om du tror att du är detsamma som din kropp och att det är dina ögon som ser och dina öron som hör och om du inte har någon uppfattning av att det är du som ser genom dina ögon och som hör genom dina öron och att det finns något annat inom dig bortom dina fysiska sinnen, i själva verket något högre, så kan du inte minnas dig själv. Om du är en blott och bart fysisk människa, en människa som tror endast på den verklighet som sinnen visar henne, som tror att den vanliga världen med alla sina händelser är orsaken till allt, kan du inte minnas dig själv. Du kan då inte heller förstå skapelsens stråle eller solens sidooktav. Du kommer då aldrig att kunna förstå att det finns högre inflytanden, som verkar på vår jord och som även har en inverkan på dig själv och att du mottar dessa inflytanden allt efter på kvaliteten av ditt vara. Nicoll, ss. 534-538

Själverinring

Ett samtal, som fördes här nyligen, var inriktat på själverinring. Det har ofta sagts att om man inte tror på något högre, kan man inte minnas sig själv. Det finns alltid en särskild känsla knuten till själverinring. Man kan inte bara helt kallblodigt komma ihåg sig själv. *Det är nödvändigt att försätta sig i ett visst tillstånd*, medan man däremot kan iakttaga sig själv utan att försätta sig i något speciellt tillstånd. Ändå möts de båda akterna till slut. Genom själv-erinring kommer vi under inflytanden, som annars inte skulle kunna nå oss. Om man känner det oerhörda med att man finns till, om man känner av sin kropp, sin medvetenhet och ser världen omkring en som ett mirakel, om man undrar över vem man är, så befinner man sig i det tillstånd som krävs för själverinring. Om man däremot är helt identifierad med sig själv och tar allting för självklart, så befinner man sig inte i det tillstånd som är nödvändigt för själverinring. Jag påpekade tidigare ofta saker som ”se på era händer, vet ni vad de är eller hur de rör sig?” eller ”se på träden och fråga er själva hur det går till när ni ser dem” och många andra saker av liknande slag. I allt detta finns känslan av mysterium i oss, känslan av mirakel. Det är inte nödvändigt att resa till Tibet för att finna det mirakulösa. Man kan finna det här, just i detta ögonblick. Hur hör ni dessa ord som nu läses upp för er? Hur kommer det sig att ni är medvetna om vad de betyder och hur kan ni i själva verket överhuvudtaget sitta här och lyssna? Men vanligen ställer vi oss inte sådana frågor och tycker rent av att de är absurda frågor eller inbillar vi oss att allt redan förklarats av vetenskapen, när tvärtom ingenting av detta har fått sin förklaring. Om man inte kan se på livet på ett annorlunda sätt, kan man inte

minnas sig själv. Ett slags själverinring är att minnas att man är i arbetet och att man måste uppfatta allt annorlunda, enligt arbetets instruktioner och inre mening. Detta är en mycket stark själverinring, som man kan arbeta med ofta. Livet kommer in i er i buntar och paket varje ögonblick, men hur reagerar ni på det? *Står arbetet emellan er och livet* eller är ni helt dränkta i livet, sovande i det yttre livet och dess händelser? Om det är fallet, så minns ni inte er själva. Ni är då vad arbetet kallar mekaniska människor, som drivs framåt av livet och dess händelser liksom en banddriven maskin. Att stå rak i livet med en klar och tydlig förnimmelse av att det är man själv som upplever livet, betraktar det och lägger märke till vilka reaktioner det framkallar inom en, att känna att man lever livet och inte att livet lever inom en, allt detta hör till idén om själverinring liksom många hundra andra tankar och känslor av samma slag. Men om man tror att naturen skapade sig själv, att materien skapade materien, så kan man inte minnas sig själv.

Om man däremot ofta tänker i sitt inre på skapelsen stråle, som kommer ner från ovan eller på sidooktaven från solen, från vilken vi själva är skapade och om man inte längre tänker att sådana ideer är oviktiga utan absolut nödvändiga för att våra tankar skall rätt organiseras, så kan man uppleva ett ögonblick av själverinring och fånga en glimt av vad det betyder. *Det är endast genom en förnimmelse av något högre som man kan skilja sig från något lägre* och när man efter en tid har upplevat vad det betyder, kommer man att göra allt man kan för att hålla känslan av något högre vid liv och kommer man att börja hata perioderna av att vara totalt identifierad med yttre ting. Här har vi en tydlig nivå i arbetet. Vi vet då till en viss grad vad det innebär att vara vaken och i motsats till detta vet vi vad det innebär att sova. Detta stadium blir kvar hos oss på ett sådant sätt att vi vet när vi är mer vakna och när vi är mer sovande. Därefter blir det en fråga om inre val, inre smak och detta steg varar med nödvändighet en längre tid. På denna nivå är det som om det vore en långvarig provotid, som helt och hållet beror på en själv, såvida man håller sig ständigt påmind om arbetet och dess ideer. Av den anledningen är det viktigt att finna en individ som kan lära en arbetet och som kan ständigt påminna en om det, och en dylik individ måste kunna arbetet väl och ständigt tänka på det och använda det. Detta stadium beror ändå till sist på en själv. Arbetet försöker åstadkomma en omorganisation av vårt tänkande, och detta kan hända endast om det får tränga in i vårt tankeliv. Ingenting kan bli bestående i någons tänkande, om denne inte känner en dragning till det, ett begär till det. Och detta betyder ordagrant att om man inte inom sig har skenjag, som är beredda att arbeta, skenjag som alltid känt att det finns något annat, skenjag som kan höra arbetet, inte bara genom öronen, utan genom sitt tänkande och genom sin förståelse, om sådana skenjag inte finns, så kan arbetet inte nå in, men om det skulle komma in, blir det en fråga om ett val. Man kan alltid låta de dåliga skenjagen taga över och rent av tillbringa hela sitt liv med dessa skenjag, eller man kan välja genom en långsam insiktsprocess att börja lägga märke till dessa dåliga skenjag och föredraga att inte vika för deras makt. Det är i denna människans förnimmelse av att välja, att föredraga bättre skenjag, som själverinringen kan börja. Man upplever detta faktum att genom en särskild mental handling eller, om man så vill, en viljeakt, varigenom det blir möjligt att avskilja sig själv från den enorma massan av negativa skenjag och liksom stå upprätt. Detta är som att lyfta sig själv upp till en nivå över sig själv, men som sades tidigare är detta omöjligt om man inte är medveten om att det finns bättre och sämre tillstånd av en själv. Det är inte en fråga om att teoretiskt tro att det finns något högre, utan att faktiskt erfara detta i en själv, ty det som detta arbete handlar om är just denna komplexa företeelse vi kallar självvet. Man kan ofta iakttaga en verklig liten hord av obehagliga elaka små skenjag, som omger en och som önskar draga en ner till deras nivå, till deras sätt att fatta allting. Förvandlingen består i att vara medveten om detta utan att bli identifierad, därför att man vet, därför att man kan minnas, att det finns helt andra sätt att uppfatta saker och ting, även om man inte för ögonblicket kan taga sig in i de skenjag som vet bättre. Varför tänker vi, till exempel, att saker och ting alltid skall gå rätt till och varför blir vi

upprörda när de inte gör det? Varför minns vi aldrig den andra kraften? Orsaken är att endast arbetsjag kan komma ihåg sådana saker och att det inom oss lever ett stort antal skenjag, som aldrig har hört talas om arbetet och helt enkelt tar saker på sitt eget sätt. Det kan låta mycket underligt att vi har skaror av skenjag som aldrig hört talas om arbetet. Det låter konstigt därför att vi fortsätter att se oss själva som en enda och har den största svårighet med att bryta oss loss ifrån kraften i denna illusion och fånga en glimt av mångfalden av vårt vara. Även en sådan glimt kallas i arbetet ett ögonblick av själverinring. Det kallas så, eftersom det är ett ögonblick då man inser sitt eget mekaniska tillstånd. Att känslomässigt inse sitt mekaniska tillstånd kallas ett ögonblick av själverinring, medan att vara identifierad med varje påfört jag kallas att befinna sig i ett tillstånd av sömn. Återigen: att inse vad arbetet lär när det säger att allting bara händer, att uppfatta en glimt av detta uttrycks innebörd kan utgöra ett ögonblick av själverinring, det vill säga ett tillfälle där man genom inre smak och iakttagelse kan känna att man inte är i sitt vanliga tillstånd av identifiering. Fundera på vad det innebär att "allting bara händer" och tänk på hur fullständigt motsatt denna idé är ens vanliga sätt att tänka, som bygger på föreställningen om att man kan göra och att man lever livet på ett intelligent sätt. I dessa tider är detta ett mycket användbart sätt att tänka. Det hindrar oss åtminstone från att bli fullständigt uppbragda, när saker och ting inte faller ut såsom vi förväntat oss eller när någon olycklig till synes olöslig sak möter oss. Vad är då lösningen? Lösningen ligger i själverinringens riktning. Den ligger i riktningen mot vad arbetet lär oss. Om vi kunde komma ihåg allt vad arbetet lär, om detta framstod som en levande verklighet för oss, något som vi verkligen började leva efter, skulle vårt förhållande till livet och dess händelser inte längre vara den fullständigt sovande människans eller dens vars liv är fyllt av onödigt lidande, som tar alla händelser som något att uppröra sig över eller som någon som blir negativ av de mest vardagliga händelser.

När vi sätter ett mål skall det alltid ha någon anknytning till arbetet. Att minnas sitt mål i ett svårt ögonblick är en sorts själverinring. Men om målet inte har någonting med arbetet att göra, till exempel att tjäna ihop en miljon kronor eller att skaffa sig en viss titel, och jag kommer ihåg mitt mål, har detta inte något med arbetet att göra. Vi måste ha ett mål med arbetet, ett arbetsmål. Men ett arbetsmål är inte detsamma som ett livsmål, såvida de två inte är på något sätt förbundna. Om målet är att intjäna en miljon kronor kr för att möjliggöra någon form av detta arbete som kräver pengar och om detta verkligen är äkta, så är detta skenbara livsmål förbundet med ett arbetsmål. Om jag är skicklig på att tjäna pengar och samtidigt kan sätta arbetet först i min värdering, så kommer min arbetsskicklighet och min känsla för arbetet att förstärka varandra, och det blir då ingen motsättning. När arbetet säger att det är ett slags själverinring att minnas det egna målet eller när det säger att man, när man försöker minnas sig själv, också måste minnas sitt mål – om ens mål då bara är ett livsmål, som att tjäna rikligt med pengar eller att få en titel, blir det inte till något gagn. Att minnas ett mål som detta leder en bara direkt in i livet och dess makt och stjälar all den kraft som man möjligen har och som tillhör arbetet. Jag vill bara lägga till en sak, som hör samman med arbetsmål förbundna med livet, nämligen den att arbetet innehåller tre linjer. Arbete för en själv, arbete med och för andra och arbete i samband med själva arbetet. Dessa tre linjer måste uppfyllas åtminstone tillfälligt, ty annars leder ens mål ingen vart. Det finns tre aspekter på alla arbetsmål. Om en människa önskar arbeta bara för sin egen förbättring, så leder det inte någonvart. Det kan i själva verket leda till att hon blir betydligt sämre än hon var i sitt vanliga liv. Försök att tänka på vad det kan betyda att ett mål skall innehålla tre krafter och vad arbetets tre linjer innebär. Att arbeta enbart för andra och inte för en själv är fel. Att arbeta med en själv och se andra som ett besvär är fel. Att arbeta med en själv tillsammans med andra utan att tänka på arbetet och vad det behöver är fel också det.

Vi skall nu tala om att isolera oss i samband med själverinring. Vid ett tillfälle nämnde G. att man måste isolera sig från livet för att kunna arbeta. Detta är lätt att missförstå. Den

djupare meningen är att man måste isolera sig från sitt mekaniska jag så att man inte utsätter sig för varje förändring av de yttre omständigheterna. Jag skall citera för er ur en esoterisk bok från suftraditionen, vilken var den esoteriska skola som arbetade med Koranen. En av lärarna i skolan använde följande fras: ”Tryggheten ligger i ensamheten.”

Han tillade: ”Låt ingen föreställa sig att ensamheten består i att leva ensam.” Läraren betonade vikten av *hur* vi tänker på andra och huruvida våra tankar helt och hållet styrs av deras beteende. Vi vet alla att vi vid ett visst tillfälle tycker om och vid ett visst annat tycker illa om en sak eller person och tänker därefter. När vi verkligen vet detta genom att själva ha iakttagit det och når en punkt, där både vårt gillande och ogillande och alla tankar som följer därur inte kan styra oss, *blir vi isolerade från det vanliga livets makt över oss*. Kom ihåg att detta inte är likgiltighet, utan ett tillstånd av att vi börjar bli medvetna *mellan* de motsatser som alltid svänger vårt liv fram och tillbaka liksom en pendel. Likgiltigheten är mekanisk, men att hålla sig mellan motsatserna är medvetet. Det är som att hålla balansen. Sufiläraren påpekar att det inte har någon betydelse huruvida personen finner behag i att tycka illa om saken i sig eller tanken på densamma och vice versa. Arbetet talar om att skapa en inre tystnad, vilket är jämförbart med denna idé som beskrevs av sufilararen, det vill säga att ”tryggheten finns i ensamheten” men att ensamheten inte består i att leva ensam i fysiskt hänseende. Vi lär oss i arbetet att vara förtegnade om saker som vi inte bör uttrycka eller som kan göra skada. Detta är så att säga en yttre ritual, en yttre disciplin. Ingen verklig arbetsgrupp kan någonsin skapas, om alla tjattrar. Tjattrandet kommer alltid från små mekaniska skenjang, genom vilka all kraft flödar ut ur arbetet och in i livet. I evangelierna står det att en människa måste nå det tillstånd där hennes vänstra hand inte vet vad den högra gör. Vid ett tillfälle talade Ouspensky åtskilligt om detta ämne och sade att det härrörde från kraften av inre tystnad, och han knöt ihop detta med själverinring. Inre stopp betyder att stoppa tänkandet på ett visst sätt. Man kan hindra sig själv att säga vissa saker öppet av olika skäl. Av skäl som hänger samman med det sociala beteendet, av rädsla för konsekvenserna, av artighet, genom bilder av en själv som kärleksfull osv. Men detta är icke inre stopp. Detta är icke inre tystnad, vilken är så viktig för alla att förstå efter en viss tid i detta arbete, och den måste uppstå genom ett inre val. Här har vi människor, som börjar förstå arbetet på en viss nivå och börjar använda det inom sig själva och börjar förstå dess mening från någonting i sitt inre. Från den tidpunkten arbetar en sådan människa inte längre för en belöning, utan genom ett inre val. Nicoll, ss. 601-606

Ur dr Nicolls psykologiska kommentarer. Översättning från engelskan av PW.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren 2014 – år 65 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET. Av Kevin MacDonald.

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. I denna boks första del diskuteras judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen i dess historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang. Bokens andra del avhandlar sionismen, som i nutiden är det viktigaste exemplet på den judiska etnocentrismen. Sionismens historia kastar ljus över en inom hela det judiska samfundet pågående dynamik, vari de mest radikala elementen till slut drar hela samfundet med sig. I den tredje delen granskas den neokonservativa rörelsen, som med George W. Bush kom till makten i Förenta staterna. I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extrema, nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.

Kevin MacDonald är amerikan, professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Han är främst känd som författare till en trilogi om judendomen som gruppevolutionär strategi. Den sista av dessa tre böcker har utgivits även på svenska: *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*.

Engelska originalets titel: *Understanding Jewish Influence*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2012. Limhäftad med mjuka pärmar. 176 sidor. Pris: 150 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettit Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!